

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce:

Mgr. R. Š.

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Lukášem Pletichou

sídlem Průmyslová 1631/4, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému:

státní tajemník Ministerstva dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2020, č. j. 35/2020-010-PAM/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí generálního inspektora Drážní inspekce (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/15 (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“), jímž podle § 149 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státní službě“) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 134/2015 Sb., o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě výsledků služebního hodnocení na osobní příplatek státního zaměstnance (dále jen „nařízení vlády“), bylo rozhodnuto o určení osobního příplatku žalobce ve výši 11 937 Kč s účinností od 1. 10. 2019 (výrok I.); v návaznosti na výrok I. byl žalobci s účinností ode dne 1. října 2019 určen měsíční plat v celkové výši 60 778 Kč, který tvoří 1. platový tarif ve výši 35 580 Kč, 2. osobní příplatek ve výši 11 937 Kč, 3. příplatek za vedení ve výši 13 261 Kč.
2. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí předně s odkazem na § 149 odst. 1 zákona o státní službě konstatoval, že státnímu zaměstnanci lze osobní příplatek přiznat, zvýšit, snížit nebo odejmout v závislosti na výsledku jeho služebního hodnocení a připomněl zákonem stanovené náležitosti služebního hodnocení. Stručně shrnul, že již jednou bylo rozhodnuto o snížení osobního příplatku žalobce v návaznosti na (předchozí) služební hodnocení ze dne 8. 4. 2012, avšak toto rozhodnutí (i služební hodnocení) bylo zrušeno rozhodnutím nadřízeného správního orgánu ze dne 16. 7. 2019, č. j. 41/2019-010-ORG/3. Ve věci pak bylo vydáno nové služební hodnocení žalobce ze dne 7. 8. 2019 a na jeho základě bylo znovu rozhodnuto o výši osobního příspěvku žalobce. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, že v řízení bylo postupováno v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), když žalobci bylo zasláno Oznámení o zahájení správního řízení, oznámení o provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/5 (dále též „Oznámení“), jenž bylo žalobci doručeno téhož dne. Prvostupňový správní orgán připustil, že Oznámení nebylo doručeno zmocněnci žalobce, neboť plná moc zmocněnce nebyla ve spise založena; žalobce byl proto ústně vyzván k jejímu předložení a poučen o zákonem stanovených náležitostech plné moci. Prvostupňový správní orgán odmítl žalobcův extenzivní výklad ustanovení § 8 správního řádu, podle něhož měl prvostupňovému správnímu orgánu plnou moc doručit žalovaný. Naopak uvedl, že považuje doručení Oznámení žalobci za bezvadné a zdůraznil, že byla naplněna materiální funkce doručení, když se žalobce s písemností seznámil a současně byl srozuměn s tím, že nebylo možné doručovat zmocněnci pro absenci plné moci.
3. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí dále uvedl, že žalobce byl v předstihu vyrozuměn o tom, že dokazování bude provedeno mimo ústní jednání, kterého se však nezúčastnil. Žalobce byl opětovně poučen o svých právech rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/9, kde žalobci prvostupňový správní orgán sdělil, že se může vyjádřit k podkladům řízení, popřípadě navrhnout jejich doplnění, a dále byl rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/10, opětovně vyzván k předložení plné moci pro svého zmocněnce. Žalobce na obě rozhodnutí reagoval e-mailem (bez zaručeného elektronického podpisu) ze dne 25. 9. 2019, jímž oznámil odeslání požadovaných písemností a vyjádření prostřednictvím jeho zmocněnce. Prvostupňovému správnímu

orgánu tak bylo dne 26. 9. 2019 doručeno podání žalobcova zmocněnce, jehož přílohou byla plná moc ze dne 24. 9. 2019 pro probíhající správní řízení a kopie plné moci ze dne 31. 8. 2016, kterou však s ohledem na konkrétně vymezený předmět zastupování nebylo možné uplatnit v probíhajícím řízení, neboť se jednalo o generální plnou moc pro řízení před ministerstvem vnitra. Prvostupňový správní orgán shrnul, že doručování veškerých písemností v rámci probíhajícího řízení bylo z jeho strany bezvadné, když bylo doručováno přímo k rukám žalobce, jakožto účastníka řízení.

4. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobcův zmocněnec ve svém podání ze dne 26. 9. 2019 sdělil, že se s ohledem na své pracovní vytížení hodlá vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí nejdříve dne 31. 3. 2020. Prvostupňový správní orgán uvedené podání shledal jako obstrukční jednání ze strany žalobce za účelem prodlužování řízení, ve snaze docílit nezákonného postupu správního orgánu spočívajícího v porušení zásady rychlosti řízení. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že postupoval podle § 51 odst. 2 správního řádu a dal účastníku řízení možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když v předstihu oznámil účastníku řízení termín seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a určil mu k tomu dostatečnou lhůtu. Nečinnost účastníka či nevhodnost vybraného zmocněnce nemohla jít k tíži prvostupňového správního orgánu, hájení procesních práv je totiž odpovědností účastníka řízení. Prvostupňový správní orgán žalobcovo podání nemohl po formální stránce interpretovat ani jako žádost o prodloužení lhůty, a i kdyby ji takto interpretoval, nemohl by žádosti vyhovět s ohledem na ohrožení veřejného zájmu spočívajícího v řádném vedení řízení. Nadto by byl ohrožen smysl vydání rozhodnutí o osobním příplatku, když vydání rozhodnutí ve druhém čtvrtletí příštího roku by postrádalo smysl s ohledem na již provedené služební hodnocení státního zaměstnance za další rok (2019). Prvostupňový správní orgán dále vysvětlil, že prodlužováním lhůty by docházelo k vyplácení vyššího platu, než na který měl žalobce nárok podle hodnocení za rok 2018, čímž by vznikaly větší náklady státu a také by došlo k nedůvodnému rozdílu mezi jinými zaměstnanci. Zároveň konstatoval, že stěžejním podkladem pro rozhodnutí bylo služební hodnocení zaměstnance za rok 2018, proti němuž žalobce za více než měsíc nepodal stížnost. Žalobci nebylo odepřeno právo navrhopvat důkazy, na druhé straně prvostupňový správní orgán nemohl postupovat v rozporu se správním řádem a vydat rozhodnutí o platu až ve druhém čtvrtletí následujícího roku, když zákonná lhůta pro uplatnění práv žalobce byla dostatečná, správnost stěžejních podkladů pro rozhodnutí nebyla žalobcem zpochybněna a prvostupňový správní orgán proto neměl jinou možnost, než vydat nové rozhodnutí o platu.
5. Prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce byl se služebním hodnocením za rok 2018 nejprve seznámen, později mu bylo kvůli odmítnutí převzetí doručeno. Služební hodnocení obsahovalo závěr, že žalobce dosahoval za rok 2018 dobrých výsledků s bodovou klasifikací 4,4. Vzhledem k tomu, že ve službě za rok 2018 dosahoval žalobce dobrých výsledků, byl mu v návaznosti na hodnocení snížen osobní příplatek o 30 % platového tarifu nejvyššího platového stupně, a to s účinností od 1. 10. 2019. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že se jedná o nejvyšší možnou přiznanou výši, jelikož podle § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády nesmí mít zaměstnanec dosahující dobrých výsledků osobní příplatek vyšší než 30 % platového tarifu nejvyššího platového stupně v souladu se zásadou rovnosti v odměňování.

6. Žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a následně vypořádal odvolací body žalobce. S odkazem na přechodná ustanovení k čl. II zákona č. 35/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb. o státní službě a zákon č. 150/2017 Sb. o zahraniční službě uvedl, že se služební hodnocení za rok 2018 provede podle dosavadních právních předpisů, následně citoval ustanovení § 155 odst. 1, 2, 3 a 4 zákona o státní službě a § 149 odst. 1 zákona o státní službě a konstatoval, že služební hodnocení žalobce za rok 2018 vypracoval v souladu s § 156 odst. 1 zákona o státní službě prvostupňový správní orgán, jakožto bezprostředně nadřízený představený orgán žalobce, přičemž proběhl hodnotící pohovor, na kterém žalobce odmítl služební hodnocení převzít. Služební hodnocení obsahuje závěr, že je žalobce považován za vynikajícího, všeobecně uznávaného odborníka, a že žalobce dosahoval v období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 dobrých výsledků s bodovou klasifikací 4,4 bodu. V návaznosti na služební hodnocení byl pak žalobci snížen osobní příplatek na částku 11 937 Kč.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že při přezkoumání rozhodnutí o odejmutí osobního příplatku musí přezkumu podléhat také služební hodnocení, neboť osobní příplatek se odnímá právě na základě jeho výsledků. Žalovaný dále uvedl, že ze své úřední činnosti zjistil, že žalobce podal proti služebnímu hodnocení za rok 2018 stížnost, jež byla tajemníkem ministerstva dopravy shledána nedůvodnou, neboť sporované služební hodnocení neobsahovalo žádné nedostatky.
8. Žalovaný s ohledem na § 149 odst. 1 zákona o státní službě nesouhlasil s žalobcovou námitkou, že by rozhodnutí o platu bylo v rozporu s právními předpisy, neboť prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí o platu v souladu se zákonem o státní službě, v intencích zákona, když osobní příplatek snížil v závislosti na výsledku služebního hodnocení, a ve výroku správně odkázal na příslušná ustanovení zákona o státní službě.
9. K žalobcově části námitky, že bylo rozhodnutí o platu vydáno nepříslušnou osobou, žalovaný uvedl, že podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je služebním orgánem vedoucí služebního úřadu nebo státní tajemník vůči ostatním státním zaměstnancům neuvedeným pod písmeny a) až e). Žalovaný proto dovodil, že prvostupňový správní orgán byl oprávněn vydat rozhodnutí o platu, neboť Drážní inspekce má postavení správního úřadu s celostátní působností a v jejím čele stojí generální inspektor jakožto služební orgán. Žalovaný doplnil, že pokud měl žalobce výhrady ke konkrétní osobě zastávající služební místo generálního inspektora Drážní inspekce, pak podotýká, že výběrové řízení na služební místo generálního inspektora je samostatným řízením, jež není přezkoumatelné v rámci probíhajícího řízení. Taktéž odkázal na zásadu presumpce správnosti veřejnoprávních aktů a uvedl, že přes subjektivní pochybnosti žalobce je třeba rozhodnutí o jmenování generálního inspektora považovat za platné.
10. K žalobcově námitce ohledně nevyřízení žádosti o zaslání kopie kompletního spisu k řízení o platu žalovaný uvedl, že tato žádost byla vyřízena dne 17. 10. 2019, kdy byly žalobci předány kopie spisové dokumentace, což žalobce stvrdil svým podpisem téhož dne.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že odvolací námitky pod body 4. – 17. se týkaly plné moci a určení zástupce žalobcem, následně proto vymezil základní typy plné moci z hlediska rozsahu podle § 33 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že z žalobcových námitek vyplývá, že měl v úmyslu být zastupován svým právním zástupcem na základě plné moci ze dne 31. 8. 2016, jež byla udělena pouze na zastupování ve všech právních a

dalších věcech souvisejících s řízením o odvolání žalobce ze služebního místa generálního inspektora Drážní inspekce. Z textu plné moci podle žalovaného nevyplývala její aplikovatelnost na jiná řízení, a pokud žalobce zamýšlel být zastoupen na základě tzv. prezidiální plné moci, pak podle žalovaného plná moc ze dne 31. 8. 2016 nenaplnuje formální požadavky ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, neboť nedisponuje úředně ověřenými podpisy. Nová plná moc vztahující se na řízení o platu žalobce ze dne 24. 9. 2019 byla správnímu orgánu doručena dne 26. 9. 2019, podle žalovaného účinky plné moci nastaly až okamžikem jejího předložení.

12. K žalobcovým odvolacím námitkám pod body 19. a 20., které se týkaly žalobcova tvrzení o nemožnosti účastnit se ústního jednání, neboť prvostupňový správní orgán nedoručil oznámení o konání ústního jednání jeho právnímu zástupci, a že správní orgán postupoval nesprávně při vyžádání plné moci a vyjádření úmyslu žalobce být zastoupen, žalovaný shrnul, že s ohledem na doložení řádné plné moci až ke dni 26. 9. 2019 nemohl prvostupňový správní orgán komunikovat s nikým jiným, než s žalobcem.
13. K žalobcovým odvolacím námitkám pod bodem 22. žalovaný sdělil, že žalobce měl určenu přiměřenou lhůtu pro využití práva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný upozornil, že by docházelo k průtahům v řízení, pokud by prvostupňový správní orgán postupoval tak, jak dne 26. 9. 2019 navrhl žalobce, tj. že se k podkladům vyjádří nejdříve 31. 3. 2020.
14. K odvolacím námitkám pod bodem 24., kde žalobce odkazoval na právo na plat, platový postup a jistotu platu, žalovaný konstatoval, že dotčené ustanovení zákona o státní službě se týká zejména platové třídy stanovené pro konkrétní služební místo, žalobci nicméně nebylo odepřeno právo na plat či platový postup, byl mu pouze nově stanoven plat odpovídající limitům stanoveným zákonem o státní službě a nařízení vlády.
15. K žalobcově odvolací námitce pod bodem 25. ohledně služebního hodnocení žalovaný zopakoval, že rozhodnutí o snížení osobního příplatku je závislé právě na služebním hodnocení, jelikož je *de facto* jediným podkladem pro vydání případného rozhodnutí o platu, v důsledku čehož musí být samotné služební hodnocení předmětem přezkumu. Služební hodnocení žalobce za rok 2018 bylo přezkoumáno na základě stížnosti žalobce, stížnost byla shledána jako nedůvodná a služební hodnocení bez závažných nedostatků. Žalovaný odmítl žalobcem tvrzené porušení § 68 odst. 3 správního řádu, kdy měl správní orgán pochybit neuvedením odůvodnění snížení osobního příplatku žalobci, neboť prvostupňový správní orgán v rozhodnutí o platu uvedl informaci o závěru služebního hodnocení žalobce za rok 2018 včetně bodové klasifikace a z ní vyplývající možnosti výše osobního příplatku.
16. Žalobcovu odvolací námitku pod bodem 29. žalovaný odmítl s tím, že vydání rozhodnutí o platu není podmíněno vyřízením případné stížnosti proti služebnímu hodnocení, neboť podání stížnosti proti služebnímu hodnocení a vydání rozhodnutí o platu v návaznosti na služební hodnocení jsou dva odlišné instituty.
17. K žalobcově odvolací námitce pod body 30. a 31., týkající se sdělení prvostupňového správního orgánu o snížení osobního příplatku jiného státního zaměstnance a sdělení prvostupňového správního orgánu o možnosti přiznání nižšího osobního příplatku žalobci, žalovaný konstatoval, že tato sdělení byla nadbytečná, nicméně nezpůsobila nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí.

18. K žalobcově odvolací námitce pod bodem 32. ohledně zásady rovnoprávnosti v odměňování při výkonu srovnatelných činností žalovaný uvedl, že se dotčená část prvostupňového rozhodnutí vztahuje k odůvodnění postupu při stanovení osobního příplatku při změně výše platu.
19. K žalobcově odvolací námitce pod body 33. a 34. žalovaný uvedl, že žalobce směřoval své námitky proti zařazení do platové třídy, ačkoli odvoláním napadl rozhodnutí o platu vydané v návaznosti na služební hodnocení. Žalovaný doplnil, že žalobce zastává služební místo ředitele Ústředního inspektorátu Drážní inspekce se zařazením do 13. platové třídy, a to na základě systematizace, jenž vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů schvalovaných vládou.
20. K odvolací námitce pod bodem 35. žalovaný odkázal žalobce na vypořádání jeho druhé odvolací námitky a doplnil, že v ní žalobce upozorňuje na jiná řízení, v nichž byl rovněž účastníkem řízení, ačkoli odvoláním napadá (jiné) rozhodnutí vydané v návaznosti na služební hodnocení.
21. Žalovaný odůvodnění uzavřel konstatováním, že odvolací námitky žalobce uplatněné pod body 18., 21., 23., 26. a 28. nebude vypořádávat, jelikož se jedná o osobní názor žalobce vůči postupu služebního orgánu či teoretickému konstatování situace, která v řízení nenastala. Doplnil, že 26. bod odvolání se týká porušení služebního předpisu náměstkem ministra vnitra pro státní službu č. 13/2015, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců; přičemž tato výtku byla posuzována v rámci přezkumu stížnosti žalobce proti služebnímu hodnocení za rok 2018 se závěrem, že nebyla shledána žádná objektivní skutečnost dokládající porušení etických pravidel ze strany služebního orgánu.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, replika žalobce

22. Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, neboť žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu a před vydáním rozhodnutí nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž mu zároveň znemožnil navrhnout důkazy a uplatnit právo účastníka dle § 36 odst. 1 správního řádu.
23. Dále namítal, že se žalovaný opomněl zabývat řadou žalobcových skutkových a právních tvrzení tvořících odvolací námitky ohledně protiprávnosti rozhodnutí o platu a provedeního služebního hodnocení, když se s nimi vypořádal buď povrchně, okrajově a zkratkovitě, nebo se s nimi nevypořádal vůbec. Žalobce uvedl, že uvedený postup činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a žalobce jím byl zkrácen na svých právech. Postup žalovaného při vypořádání odvolacích námitek žalobce činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
24. Žalobce připomněl, že stěžejním podkladem žalobou napadeného rozhodnutí bylo služební hodnocení za rok 2018, proti němuž podal žalobce stížnost, která byla rozhodnutím ze dne 12. 5. 2020, č. j. 4/2019-060-STZ/4 (dále též „vyřízení stížnosti“) shledána nedůvodnou. Žalobce uplatnil řadu námitek týkajících se vyřízení stížnosti (viz body 10. až 17. žaloby), v nichž tomuto rozhodnutí vytkl, že v něm nebyly řádně vypořádány jím uplatněné stížnostní námitky, jelikož tyto nebyly správně interpretovány, obsah vyřízení stížnosti byl vnitřně rozporný, byl opomenut vnitřní předpis Drážní inspekce č. 16 „Služební hodnocení státních zaměstnanců“, v rámci řízení nebyly brány

v potaz dokumenty zařazené ve spise ke služebnímu hodnocení 2018, byl použit nesprávný výklad pojmů užitých v hodnotících kritériích, přičemž nebyly tyto pojmy ani řádně vysvětleny, nebyly provedeny důkazy jinými služebními hodnoceními ostatních zaměstnanců, zejména služební hodnocení žalobceva hodnotitele apod.

25. Žalobce zpochybnil příslušnost správního orgánu k vydání rozhodnutí prvního stupně, s čímž souvisí i výběrové řízení na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce v roce 2016. Žalobce odmítl odkaz žalovaného na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů, neboť žalovaný tuto otázku v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nerozvádí.
26. Žalobce nesouhlasil s tím, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami pod body 4. až 17. odvolání, když uvedl nepravdivé skutečnosti ohledně odvolání žalobce z místa generálního inspektora Drážní inspekce, nevypořádal se s uváděnou judikaturou, přešel pochybení prvostupňového správního orgánu, nevypořádal se s náitkou zkrácení na realizaci procesních práv, nevyvrátil náitku, že v rozhodnutí prvního stupně absentuje řádné odůvodnění. Žalovanému vytkl, že se nevypořádal ani s odvolacími náitkami pod body 19., 20. a 22., zejména se nevypořádal se zmatečnými kroky orgánu prvního stupně a s poskytnutou lhůtou k vyjádření se k podkladům, kdy žalovaný jen obecně konstatoval, že měl žalobce dostatečnou lhůtu, neozřejmíl přitom, co považuje za přiměřenou lhůtu. S odvolacími náitkami pod body 24. a 25. se sice žalovaný částečně vypořádal, ale vzhledem k tomu, že se opíral o služební hodnocení z roku 2018, tak chybně; nevysvětlil důvod převážení veřejného zájmu na snížení platu žalobce a závěry žalovaného jsou navíc v rozporu s původním rozhodnutím ve věci, čímž porušil zásadu legitimního očekávání. V případě vypořádání odvolacích náitek pod bodem 27. byl žalobce přesvědčen, že žalovaný prakticky jen zopakoval odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. S odvolacími náitkami pod bodem 29. se žalovaný vypořádal pouze konstatováním, že se s argumenty neztotožňuje, aniž by uvedl důvod. Taktéž odvolací náitky pod body 30. až 32. žalovaný nevyvrátil a žalobou napadené rozhodnutí stavěl na nesprávných úvahách orgánu prvního stupně. Ani s náitkami pod body 33. a 34. ohledně nesprávně stanovené platové třídy a v návaznosti na to také osobního příplatku se žalovaný náležitě nevypořádal, pouze autoritativně konstatoval, *„že to tak je, protože to tak schválila vláda“*. Přitom je-li chybně určena platová třída, je i výpočet osobního příplatku nesprávně vypočten. Stejně je tomu tak s odvolací náitkou pod bodem 35. Žalovaný se vůbec nezabýval odvolacími náitkami pod body 18., 21., 23., 26. a 28., pouze nedostatečně konstatoval, že se jedná o názory odvolatele k postupu správních orgánů či o teoretické řešení situace, jež v řízení vůbec nenastala.
27. Žalobce uvedl, že výše popsané náitky nemohl uplatnit v odvolacím ani jemu předcházejícím řízení z důvodu nesprávného postupu správních orgánů v rozporu se správním řádem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 7/2011 proto konstatoval, že v důsledku shora uvedeného pochybení správních orgánů není omezen koncentrační zásadou dle § 82 odst. 4 správního řádu, čímž může v řízení uplatnit nové skutečnosti a návrhy. Zopakoval, že stěžejním podkladem při rozhodování orgánu prvního stupně bylo služební hodnocení za rok 2018, které však nebylo nezpochybnitelné. Služební hodnocení za rok 2018 totiž bylo vnitřně rozporné, byly v něm zařazeny účelové a neúplné podklady atp., jež pak byly hodnoceny v neprospěch žalobce; a naopak zde absentovaly ty podklady, které svědčily ve prospěch žalobce, čímž došlo ke zneužití zásady volného hodnocení důkazů.

28. S poukazem na rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 As 6/2007 konstatoval, že namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci dle § 3 správního řádu, když žalovaný neumožnil žalobci podávat návrhy na dokazování a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nedostatky zjištěného skutkového stavu vyústily v nepřesnou aplikaci některých pro projednávání případ relevantních právních předpisů. Dále žalovanému vytkl, že obsah řady listin, obsažených ve správním spise, posuzoval izolovaně a vytrženě z kontextu; tudíž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v obsahu listinných důkazů. Nedostatky při hodnocení listin jsou vadou v dokazování a v samotném řízení a představují tak jednu z příčin nezákonnosti rozhodnutí.
29. Žalobce závěrem konstatoval, že žalovaný nepřesně aplikoval příslušná ustanovení právních předpisů rozhodných pro posouzení odvolání, zejména pak zákona o státní službě, vnitřního předpisu Drážní inspekce č. 16 a správního řádu. Nepřesná až účelová interpretace těchto norem ze strany žalovaného vedla k jeho nesprávným právním závěrům. Napadené rozhodnutí tedy spočívá na nesprávném právním posouzení projednáváné a rozhodované věci.
30. Žalobce soudu navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
31. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konkrétně popřel, že by rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, že by nedostatečně vypořádal odvolací námitky. Upozornil, že spisová dokumentace nebyla žalovaným ve správním řízení doplňována, tudíž nebylo zapotřebí žalobce dle 36 odst. 3 správního řádu vyzývat k vyjádření se k podkladům řízení pro rozhodnutí. Ke služebnímu hodnocení žalobce za rok 2018 konstatoval, že stížnost podaná proti němu žalobcem byla shledána příslušným orgánem nedůvodná. K výtkám žalobce, že nebyly zohledněny veškeré podklady v případě služebního hodnocení, žalovaný upozornil, že se pravomoc posuzovat tyto podklady náleží toliko hodnotiteli, nikoli žalovanému. Žalovaný by do tohoto procesu mohl zasáhnout toliko v případě zneužití pravomoci hodnotitele, což se v dané věci nestalo. Pokud žalobce nesouhlasil s průběhem a výsledkem výběrového řízení, žalovaný připomněl, že výběrové řízení na funkci generálního inspektora Drážní inspekce s nyní posuzovaným řízením nesouvisí. Rozvedl způsob stanovení maximální možné výše osobního příplatku žalobce ve vazbě na výsledky jeho služebního hodnocení s bodovou klasifikací 4,4 bodu podle § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády, kde je stanovena maximální možná výše osobního příplatku ve výši 30 % platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, ve které zaměstnanec vykonává službu; přičemž částka osobního příplatku ve výši 11 937 Kč byla stanovena v souladu s příslušnými právními předpisy. A co se týče námitek žalobce směřujících proti rozhodnutí, jímž byl žalobce zařazen do 13. platové třídy, žalovaný opět uvedl, že se jedná o jiné správní řízení, které již nelze v nyní projednávaném řízení posuzovat. Nad rámec žalovaný doplnil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo předmětem přezkumu, kdy náměstek ministra vnitra pro státní službu neshledal žádné důvody pro zahájení přezkumného řízení.
32. Žalobce v replice ze dne 4. 11. 2022 uvedl, že služební hodnocení za rok 2018, taktéž rozhodnutí o platu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/15, které vydal generální inspektor Drážní inspekce, vyřízení stížnosti, usnesení Vlády ČR č. 553 ze dne 15. 6. 2016, kterým byl jmenován Mgr. Jan Kučera s účinností ode dne 1. 7. 2016 na služební místo vedoucího služebního úřadu (dále též „usnesení č. 553“), rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu

dopravy ze dne 1. 2. 2016, č. j. 3/2016-600-VŘ/3, o jmenování členů výběrové komise na služební místo vedoucího služebního úřadu – generálního inspektora Drážní inspekce, rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu dopravy ze dne 11. 2. 2016, č. j. 3/2016-600/VŘ/6, o jmenování členů výběrové komise na služební místo vedoucího služebního úřadu generálního inspektora Drážní inspekce, protokol o průběhu a výsledku ve výběrovém řízení na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce, č. j. 21/2015-010-VR/30, ze dne 23. 3. 2016 (dále též „protokol“), rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu o jmenování Ing. T. Č. státním tajemníkem v Ministerstvu dopravy ČR ze dne 30. 4. 2015 byly závaznými podklady k žalobou napadenému rozhodnutí, neboť determinují obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že co se týče prvních sedmi shora uvedených rozhodnutí, tyto nelze napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví, tudíž je zapotřebí, aby byly soudem přezkoumány v rámci daného řízení.

33. Poté žalobce podrobně popsal průběh svého služebního poměru u žalovaného s tím, že od 1. 1. 2003 mu vznikl pracovní poměr na Drážní inspekci. Následně byl jmenován Vládou ČR do funkce generálního inspektora Drážní inspekce, avšak této funkce zbaven dne 30. 6. 2016, kdy byl do této funkce jmenován Mgr. J. K. Ke jmenování Mgr. J. K. došlo právě na základě výsledků výběrového řízení. Žalobce byl poté převeden na místo náměstka generálního inspektora Drážní inspekce. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, v němž zpochybnil zákonnost výběrového řízení (zásadně nesouhlasil s tím, že výběrová komise jej shledala neschopným obhájit svou pozici a byl zde i dehonestován). Navíc bylo jeho služební místo náměstka generálního inspektora ke dni 30. 4. 2017 zrušeno, opět nezákonně, a žalobce byl od 1. 9. 2017 převeden (o další stupeň řízení níže) na místo ředitele ústředního inspektorátu. Žalobce byl přesvědčen, že prvostupňový správní orgán v dané věci postupoval účelově ve snaze, aby žalobce opustil drážní inspekci. Proto zneužil i institut služebního hodnocení, neboť služební hodnocení žalobce za rok 2018 bylo pouze subjektivním pohledem hodnotitele na žalobce, který byl ovlivněn vzájemnými negativními osobními vztahy.
34. Dále ke své první žalobní námitce týkající se porušení § 36 odst. 1, 3 správního řádu žalobce uvedl, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebyl seznámen s poznatky žalovaného plynoucí „z jeho úřední činnosti“, na něž žalovaný odkazoval v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce setrval na svém názoru, že mu nebylo umožněno navrhnout důkazy před vydáním konečného rozhodnutí. Uvedl, že v odvolacím spise byl obsažen nový dokument, se kterým se žalobce nemohl seznámit a na něj reagovat. Jednalo se o stanovisko prvostupňového správního orgánu k žalobcem podanému odvolání ze dne 1. 1. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/203. Jelikož v jiných řízeních byl žalobce správními orgány vyzýván, aby se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, legitimně proto očekával, že mu bude toto právo umožněno i v nyní posuzovaném řízení. Upozornil, že ze správního spisu nevyplývá, jaké všechny podklady žalovaný ve věci posuzoval. Ve spisovém přehledu vyhotoveného žalovaným nebylo uvedeno, že by jeho součástí byl správní spis prvostupňového správního orgánu. Zdůraznil, že tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že spisovou dokumentaci nedoplňoval, nebylo ničím doloženo. Dovedl proto rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s důkazy, které nejsou obsaženy ve správním spisu vedeného žalovaným. Žalobce poukázal na nečinnost prvostupňového správního orgánu, a to v rozsahu skoro 8 měsíců; naopak žalovaný (poté, co došlo k určení oprávněné úřední osoby) žalobou napadené rozhodnutí vydal za pouhých 7 pracovních dní. Žalobce byl přesvědčen, že tento postup byl ze strany správních orgánů zaujat proto, že žalobou napadené rozhodnutí bylo závazným podkladem pro následující řízení o

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

skončení žalobcova služebního poměru. Žalobce byl proto přesvědčen, že služební orgány postupovaly ve spěchu i za cenu zkrácení jeho práv, neboť potřebovaly nejprve rychle ukončit jedno řízení, aby mohlo následovat další řízení proti žalobci. Na podporu svého tvrzení, že žalovaný postupoval nezákonně, když jej nevyzval dle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, s tím, že se žalovaný tedy dopustil hrubého pochybení, které má zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí.

35. Následně žalobce k žalobní námitce, v níž nesouhlasil s postupem prvostupňového správního orgánu při posouzení otázky svého právního zastoupení, zdůraznil, že měl v úmyslu být zastoupen právním zástupcem, což bylo zřejmé i z oznámení o zahájení řízení, z výzvy a oznámení o ukončení řízení (viz rukopisné sdělení žalobce na těchto dokumentech, které mu předával prvostupňový správní orgán). Žalobce zopakoval, že prvostupňový správní orgán se účelově nevypořádal s jeho argumentací v odvolání, což se projevilo v neuplatňování dalších procesních práv žalobce, např. v právu účasti na dokazování mimo ústní jednání, právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a navrhopat důkazy atp. Vytkl prvostupňovému správnímu orgánu, že jej uvedl v omyl, neboť byl v dobré víře, že prvostupňový správní orgán řeší problematiku plné moci se žalovaným, a že o výsledku tohoto jednání bude žalobce, resp. jeho právní zástupce vyrozuměn. Zásadně žalobce nesouhlasil s tím, že prvostupňový správní orgán nevydal usnesení, jímž by prohlásil, do kdy může žalobce činit své návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu. Žalobce pak byl v dobré víře, že právním zástupcem navržená lhůta k vyjádření se ve věci byla akceptována a předpokládal, že prvostupňový správní orgán případně vydá usnesení o přerušení řízení. Žalobce shrnul, že se žalovaný podle jeho názoru nevypořádal řádně s odvolacími námitkami týkajícími se jeho právního zastoupení a postupu prvostupňového správního orgánu, jenž pro zjevné vady nezrušil žalobou napadené rozhodnutí.
36. K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobce upozornil, že je podstatná kvalita správního spisu. Ze spisového materiálu případně daného odůvodnění rozhodnutí by měla jednoznačně vyplývat četnost pochybení zaměstnance a uplatnění stejného přístupu vůči všem zaměstnancům bez rozdílu. Žalobce byl přesvědčen, že ani stovky stran zařazených ve spise Drážní inspekce – „služební hodnocení 2018 Mgr. R. Š.“, představují jen subjektivní názory hodnotitele, skutečnosti vytržené z kontextu, neúplné náhledy spisů, nenahrazují tak řádné odůvodnění, že došlo ke zhoršení úrovně znalostí, dovedností a výkonu služby žalobcem oproti předchozím obdobím. Žalobce zpochybnil, zdali je vůbec možné, aby někdo ztratil „své znalosti a dovednosti“. Tento nedostatek, resp. absence důvodu pro rozhodnutí představuje dle žalobce nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce tuto nepřezkoumatelnost dovedl i z povrchního a strohého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se s řadou námitek vůbec nevypořádal, což přiznal v závěru rozhodnutí na str. 8 k bodům 18., 21., 23., 26. a 28. Taktéž se žalovaný nevypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí s otázkou příslušnosti prvostupňového správního orgánu v dané věci.
37. K již v žalobě uplatněným námitkám, které se týkaly služebního hodnocení za rok 2018 a vyřízení stížnosti, žalobce konstatoval, že žalovaný ve vyjádření k žalobě přiznal, že posuzoval jen to, co shromáždil prvostupňový správní orgán ve svém správním spise ke služebnímu hodnocení žalobce. Z čehož žalobce dovedl, že žalovaný nejenže upřel žalobci základní práva, ale taktéž nezjišťoval skutečný stav věci a nezkoumal, zda při rozhodování

skutkově shodných případu nevznikly nedůvodné rozdíly, jelikož neprovedl důkazy, které podporovaly tvrzení žalobce, rovněž tak proto, že zlehčoval fakta uvedená ve stížnosti žalobce podané proti služebnímu hodnocení, případně tato fakta ignoroval. Žalobce v tomto směru odkázal na shrnutí ve svém podnětu k přezkumu. Žalobce byl přesvědčen, že pokud uplatnil proti služebnímu hodnocení námitky, jimiž tvrdil, že přepracované služební hodnocení za rok 2018 je zmanipulované, a na podporu těchto tvrzení označil důkazy, bylo povinností příslušného správního orgánu, aby tyto námitky prověřil. Uvedl, že posouzení jeho stížnosti ze strany příslušného správního orgánu toliko dle podkladů od hodnotitele bylo chybné a zjevně absurdní. A taktéž s tímto nesprávným postupem správního orgánu při posuzování stížnosti se měl žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně vypořádat. Žalobce poté obšírně doslovně citoval z předpisů, jimiž byl upraven postup hodnotitele při vypracování služební hodnocení, z čehož žalobce dovodil, že hodnotitel nemohl libovolně zařazovat do spisu podklady a tyto dle své vůle vyhodnocovat. To samé podle žalobce platí u vyřízení stížnosti, kdy nelze posuzovat jen jednostranně tuto stížnost dle podkladů hodnotitele. Žalobce zopakoval, že je přesvědčen, že nejprve bylo napsáno služební hodnocení a až poté se k němu hledaly podklady. Odkázal na spisový přehled spisu SH 2018, když po vypracování spisového přehledu byly dodatečně do tohoto spisu zařazeny podklady, jež měly podpořit obsah nové verze služebnímu hodnocení žalobce. Dále byl žalobce přesvědčen, že si žalovaný konstatováním vyjádření k žalobě protiřečí, když zde uvedl, že je oprávněn se zabývat stížností žalobce proti služebnímu hodnocení jen v případě zneužití pravomoci hodnotitele. Žalobce byl přesvědčen, že k závěru o zneužití pravomoci hodnotitele může příslušný orgán dospět pouze tak, když řádně prošetří stížnost. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že prošetřením stížnosti žalobce proti služebnímu hodnocení bylo zjištěno, že služební hodnocení neobsahuje žádné závažné nedostatky, pak ale toto tvrzení ve své podstatě znamená, že služební hodnocení nedostatky vykazuje, tudíž stížnost měla být dle žalobce částečně důvodná. Žalobce opět odkázal na svá tvrzení obsažená v podnětu k přezkumu. Žalobce pokládal za nezbytné zdůraznit, že byl po více než 10 let považován za vynikajícího a všeobecně uznávaného odborníka v oblastech služby, v nichž působil. Vysoké hodnocení odborných a profesních kvalit žalobce stejně jako jeho řídicích schopností se dlouhodobě objevovalo v jeho hodnocení ze strany vlády ČR. Jako zásadní vadu služebnímu hodnocení za rok 2018 označil skutečnost, že bylo zpracováno osobou, která z důvodu nezákonného výběrového řízení a usnesení č. 553 nemá být vůči žalobci ani služebním orgánem, ani bezprostředním představeným zaměstnancem. Žalobce znovu zopakoval, že žalovaný chybně, neobjektivně a formálně vyřídil jeho stížnost, čímž posvětil zjevné hrubé vady služebnímu hodnocení žalobce za rok 2018, tím přel žalobci jeho ústavou zaručená práva.

38. K žalobním námitkám, jimiž žalobce napadal příslušnost prvostupňového správního orgánu k vydání rozhodnutí a vedení výběrového řízení na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce v roce 2016 uvedl, že ústavní nález sp. zn. IV. US 150/01 ze dne 9. 10. 2003 zdůraznil význam čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. subjektivní právo jednotlivce na to, aby veřejná moc vůči němu postupovala pouze tak, jak stanoví zákon, kdy tímto Ústavní soud dle názoru žalobce potvrzuje jeho argumentaci v žalobě. Připomněl, že namítal nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí i prvostupňového správního rozhodnutí vydaných v dané věci, na což však správní orgány ve vypořádání z námitek nereagovaly. Tuto argumentaci toliko přezíravě přecházely odvoláním se na zásadu presumpce správnosti veřejnoprávních aktů. Žalobce byl

přesvědčen, že s otázkou příslušnosti prvostupňového správního orgánu k vydání prvostupňového správního rozhodnutí souvisí i výběrové řízení na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce v roce 2016 (zpochybnění zákonnosti jmenování nového generálního inspektora do funkce). Zásadně nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že výběrové řízení a jmenování Mgr. J. K. do funkce generálního inspektora Drážní inspekce je jiným správním řízením, které nelze přezkoumávat v nyní posuzovaném řízení. Žalobce byl přesvědčen, že bylo povinností žalovaného prokázat zákonnost jmenování Mgr. J. K. do příslušné funkce a vypořádat se se žalobcem navrženými důkazy. Totéž podle žalobce platí pro případ, kdy vznesl námitku ohledně věcné příslušnosti tohoto funkcionáře, jelikož sám žalobce byl v pozici služebního orgánu „generální inspektor Drážní inspekce“, které byl nezákonně zbaven, tudíž příslušným služebním orgánem měl být státní tajemník ministerstva dopravy. Jako zásadní otázku celého řízení žalobce označil právě platnost rozhodnutí o jmenování Mgr. J. K. do funkce generálního inspektora Drážní inspekce. Rozhodně odmítl názor žalovaného, že na toto rozhodnutí je třeba v daném řízení nahlížet jako platné, dokud není příslušným orgánem platnosti zbaveno, a to v souladu s presumpcí správnosti veřejnoprávních aktů. Žalobce byl naopak přesvědčen, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je nutno považovat za nicotné, jelikož pokud je vadné jedno řízení, tj. výběrové řízení, jsou i následná správní řízení vadná, resp. pokud je vadné řízení, kterým došlo ke jmenování Mgr. J. K. do funkce nezákonně, pak jsou i veškerá rozhodnutí, která Mgr. J. K. z titulu této funkce učinil, nezákonná. Poté se žalobce obsáhle zabýval otázkou možnosti přezkoumání samotného rozhodování Vlády ČR, jež vyústilo v přijetí usnesení č. 553. Byl přesvědčen, že pokud by akty Vlády ČR nepodléhaly žádné kontrole, mohlo by dojít k tomu, že jednání Vlády ČR by se vymykalo systému vzájemných brzd a vyvažování mezi jednotlivými aktéry ústavního systému. Žalobce výslovně upozornil, že vyšetřovatelka sekce pro státní službu Ministerstva vnitra zahájila ve věci šetření, a to na základě podnětů od ředitele Územního inspektorátu Prahy Drážní inspekce, přičemž dospěla k závěru, že v případě sporovaného výběrového řízení byl porušen zákon. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil jen konstatování, že Mgr. J. K. je příslušným služebním orgánem, který z titulu výkonu funkce generálního inspektora Drážní inspekce byl oprávněn vystupovat vůči žalobci jako příslušný služební orgán. Nicméně své tvrzení nedoložil žádným důkazem (tj. že jmenování této osoby do funkce by bylo v souladu s právními předpisy).

39. Následně se žalobce věnoval námitce směřující proti výběrovému řízení. Zopakoval, že celé výběrové řízení na funkci generálního inspektora Drážní inspekce v roce 2016 a jeho výsledek jednoznačně předurčily další postup služebních orgánů vůči žalobci, kdy tento postup vyvolal intenzivní zásah do služebního poměru žalobce. Konstatoval, že řada úkonů, učiněných v rámci výběrového řízení tehdejší státním tajemníkem Ministerstva dopravy České republiky byla provedena v rozporu s úpravou výběrového řízení. Takovéto právní úkony je proto třeba dle žalobce hodnotit jako nezákonné. Žalobce následně rozebíral právní úpravu vztahující se na rozhodování Vlády ČR o otázkách jmenování či odvolání představeného a dospěl k závěru, že rozhodování o jmenování členem výběrové komise a odvolání z této funkce je výslovně považováno za jeden z druhů řízení ve věcech služby. Žalobce poukázal na to, že výběrové řízení coby samostatné řízení ve věcech služby bylo zahájeno před tím, než se Vláda ČR v souvislosti se zařazením bodu „jmenování generálního inspektora Drážní inspekce“ na program svého jednání dne 15. 6. 2016 vůbec dozvěděla. Výběrové řízení mělo samostatné číslo jednacím, jež bylo odlišné od čísla jednacího jak materiálu pro schůzi vlády, tak od čísla jednací, pod nímž bylo vedeno

řízení státního tajemníka Ministerstva dopravy (týkající se rozhodnutí státního tajemníka o převedení žalobce na jiné služební místo). Žalobce byl přesvědčen, že náměstek ministra vnitra pro státní službu měl přezkoumat všechny úkony výběrového řízení, zejména pak ty, jež byly předmětem odvolacích námitek, měl informovat vládu a doporučit jí na jejich základě patřičný další postup. Taktéž byl žalobce přesvědčen, že náměstek ministra vnitra měl podniknout kroky ke zrušení rozhodnutí státního tajemníka o jmenování výběrové komise, ke zrušení rozhodnutí státního tajemníka o vyřazení žadatele o jmenování na služební místo generálního inspektora drážní inspekce a zhojit nedostatky při uzavírání dohody. Jelikož tak náměstek ministra vnitra pro státní službu neučinil, byl žalobce přesvědčen, že neměl zájem před Vládou ČR odkrýt chyby ve fungování podřízených služebních orgánů. Žalobce se obsáhle věnoval i jednotlivým kvalifikačním předpokladům rozhodným pro uchazeče na služební místo představeného. Konstatoval, že Ing. T. Č., jež byl rozhodnutím náměstka ministra vnitra jmenován na služební místo státního tajemníka ministerstva dopravy, nesplňoval zákonem stanovené podmínky, a neměl být vůbec k účasti na výběrovém řízení připuštěn. Tím, že se pan Č. stal státním tajemníkem je nutno jeho kroky a rozhodování v rámci výběrového řízení považovat za nezákonné, resp. nicotné. Taktéž žalobce dospěl k závěru, že vláda jmenuje a odvolává členy výběrové komise. Dovodil proto i nezákonnost členů výběrové komise, neboť je jmenoval státní tajemník Č. Žalobce popsal podle jeho názoru zcela zmatený postup při jmenování jednotlivých členů výběrové komise, vyřazení žadatele o jmenování na toto služební místo Ing. L. V. za situace, kdy tento splňoval veškeré zákonem stanovené podmínky pro zařazení do výběrového řízení, vytkl státnímu tajemníkovi Č., že vytvářel účelově řadu dokumentů. Znovu zopakoval, že výběrové řízení a jeho výsledek determinovalo delší postup služebních orgánů vůči žalobci a ohledně jeho služebního poměru mělo přímý vliv na oblast veřejných práv žalobce, když jednoznačně předurčilo další vývoj služebního poměru žalobce, včetně výsledků služebního hodnocení a na jejich základě i stanovení platu žalobci, tedy mělo přímý vliv i na žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

40. Dále k námitce směřující proti nesprávnému posouzení otázky práva na plat i jistotu platu ze strany žalovaného uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém správním rozhodnutí nejsou uvedeny žádné skutečnosti odůvodňující snížení jeho osobního příplatku (natož opodstatnění ke změně ve služební hodnocení žalobce), taktéž v nich absentují úvahy, jimiž se má správní orgán při rozhodování řídit a které má v odůvodnění osvětlit dle § 68 odst. 3 správního řádu. Není pravdou, že by žalobce nespokořoval základní podklad pro vydání rozhodnutí v dané věci, jak uvádí žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce totiž proti služebnímu hodnocení za rok 2018 stížnost podal. Žalobce byl přesvědčen, že pokud se státní zaměstnanec něčím proviní, může mu být snížen plat. Nicméně žalobci byl na základě vykonstruovaného služebního hodnocení snížen služební příplatek, avšak žalobce se prokazatelně ničím neprovinil. Přirovnal snížení osobního příplatku správními orgány za sankční řízení vedené vůči němu. Snížení osobního příplatku vyplývalo toliko ze služebního hodnocení žalobce za rok 2018. Zdůraznil, že bylo povinností hodnotitele žalobce na případné nedostatky upozornit, aby mohl zjednat nápravu, což se nestalo. Žalobce byl přesvědčen, že takovéto rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nemělo žádnou oporu ve správním spise, ani nebylo doprovázeno jeho úvahami. Jednalo se tak o projev libovůle správního orgánu při stanovení výše osobního příplatku žalobci. Žalobce měl za to, že žalovaný uplatněné odvolací námitky nevyvrátil; naopak je nepřímou považoval za důvodné. Žalobce byl přesvědčen, že prvostupňovým správním rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práva na

dosavadní plat, resp. do práva na jistotu platu spočívající v jeho výrazném snížení úhrnně o bezmála jednu čtvrtinu. Žalobce rovněž vytýkal správním orgánům nesprávné stanovení platové třídy, když vykonával práci, která splňovala požadavky pro 14 platovou třídu dle charakteristiky činností uvedených v příslušných právních předpisech. Nicméně prvostupňový správní orgán žalobci stanovil pro služební místo ředitele ústředního inspektorátu, na které byl žalobce převeden v návaznosti na výběrové řízení 13 platovou třídu, a to bez jakéhokoli zdůvodnění. Žalobce rozhodně nesouhlasil s odůvodněním svých námitek poukazem žalovaného to, že mu nepřísluší zasahovat do skutečnosti, které nejsou předmětem odvolacího řízení. Tím, že prvostupňový správní orgán zasáhl do práva žalobce na plat a jistotu platu zasáhl i do ústavou zaručeného práva na spravedlivou odměnu za práci žalobci.

41. Žalobce se vyjádřil i k otázce kvality podkladů pro rozhodování a otázce objektivního a spravedlivého přístupu správních orgánů. Žalobce opětovně upozornil, že žalovaný neprovedl důkaz toho, která konkrétní skutečnost žalobcovými znalostmi, dovednostmi nebo výkonem služby údajně negativně ovlivnila chod Drážní inspekce a jaký negativní vliv na chod Drážní inspekce mají organizační struktury, resp. změny systematizace navrhané hodnotitelem. Taktéž se nevypořádaly s námitkou žalobce, zdali hodnotitel sám vykazuje takovou úroveň znalostí, aby byl schopen hodnotit žalobce. Tyto námitky měl žalobce za zásadní pro zodpovězení klíčové otázky, zdali byl vůbec žalovaný schopen objektivního a spravedlivého přístupu v daném řízení. Žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán nejenže zneužil svého postavení, ale i vykonstruoval negativní služební hodnocení vůči žalobci. Žalobce sice zjistil, že hodnotitel byl vždy hodnocen jako vynikající. Nicméně následně žalobce našel v jeho pracovních úkonech pochybení při výkonu této funkce. Z čehož dovozoval, že pokud byl hodnotitel za svá pochybení s negativním dopadem na činnost drážní inspekce hodnocen jako vynikající, pak měl stejného hodnocení dosáhnout i žalobce. Jelikož se tak nestalo, dospěl žalobce k závěru, že správní orgány nebyly schopny objektivního a spravedlivého přístupu, což se odrazilo ve vyřízení jeho stížnosti a v rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce. Žalobce následně obvinil hodnotitele ze šikanozního postupu vůči němu, přičemž nesouhlasil s tím, že se žalovaný s námitkou žalobce týkající se právě uplatňování bossingu atp. vůči žalobci nezabýval. Žalobce byl přesvědčen, že hodnotitel zvolil cestu profesní likvidace žalobce.

III.

Podstatná skutková zjištění ze správního spisu, ústní jednání

42. Rozhodnutím státního tajemníka Ministerstva dopravy ze dne 10. srpna 2017, č. j. 4/2017-600-TAJ/25, v právní moci dne 5. prosince 2017, byl žalobce převeden na jiné služební místo [[výrok pod bodem I písm. a)] na služební místo ředitele Ústředního inspektorátu, s výkonem služby v Drážní inspekci; a s účinností ode dne 1. září 2017 byl žalobce dle § 144 odst. 1, § 145 odst. 1 a 2 zákona o státní službě ve spojení s § 123 odst. 1 zákoníku práce a podle přílohy č. 1 zákona o státní službě zařazen do 13 platové třídy [výrok II rozhodnutí]. Žalobci byl určen měsíční plat v celkové výši 73 406 Kč, jehož součástí byl i osobní příplatek žalobce ve výši 31 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce byl s ohledem na výsledek výběrového řízení, jímž došlo k obsazení služebního místa vedoucího služebního úřadu jiným státním zaměstnancem než žalobcem, zařazen na služební místo ředitele Ústředního inspektorátu, aniž by současně skončil služební poměr státního zaměstnance. Při stanovení výše osobního příplatku bylo vycházeno ze služebního hodnocení žalobce ze dne 27. února 2017, z jehož závěru vyplynulo, že žalobce dosahoval

ve službě vynikajících výsledků a je vynikajícím všeobecně uznávaným odborníkem. Proto mu podle § 6 odst. 2 nařízení vlády č. 134/2015 Sb., byl přiznán osobní příplatek, který odpovídá částce 90,01% platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které bylo zařazeno služební místo, na kterém bude žalobce po převedení vykonávat státní službu.

43. Rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 24. listopadu 2017, č. j. MV-111492-4/OSK-2017, v právní moci dne 5. 12. 2017, bylo potvrzeno rozhodnutí o převedení na jiné služební místo žalobce vydané státním tajemníkem Ministerstva dopravy ze dne 10. srpna 2017, č. j. 4/2017-600-TAJ/25.
44. Ze služebního hodnocení státního zaměstnance (žalobce) Drážní inspekce ze dne 7. 8. 2019 vyplynulo, že žalobce, který zastává služební místo ředitele ústředního inspektorátu, byl hodnocen za období od 1. 1. do 31. 12. 2018 následovně. V hodnocené oblasti „*znalost právních předpisů, stanovených postupů, nároků a pravidel potřebných pro výkon státní služby*“ bylo uvedeno, že žalobce, byť projevuje znalosti určeného rozsahu právních předpisů, stanovených postupů, nároků a pravidel potřebných pro výkon státní služby, které v kontextu využívá i v praxi, přesto u něj oproti služebnímu hodnocení za rok 2017 došlo ke snížení bodového hodnocení oblasti, jelikož se v roce 2018 vyskytly případy, které dokládají, že právní předpisy a pravidla neaplikuje vždy vysoko nad rámec nároků kladených na pozici ředitele, což se projevilo např. argumentací státního zaměstnance Směrnicí 2004/49/ES v právní analýze, která v části, v níž ji státní zaměstnanec k analýze používal, není implementována do národní legislativy, tudíž ji nebylo možno použít. Ke snížení hodnocení žalobce oproti minulému služebnímu hodnocení došlo také kvůli opakovanému prosazování nesprávného právního názoru, že provozovatel dráhy nebo drážní dopravy nemá právo nahlížet do spisu ani z něj požadovat dokumenty, aniž by tato právní úvaha měla oporu v české právní úpravě. Dalším důvodem pro snížení bodového hodnocení v dané oblasti byl nesprávný názor žalobce, že z nezávislosti šetření vyplývá, že provozovatel nemá právo zjišťovat, jaké podklady Drážní inspekce pro šetření použila, a jeho nesprávnou argumentací praxí běžnou v zahraničí, tedy v jiném právním prostředí. Žalobci v hodnocené oblasti „*strategického myšlení*“ bylo vytknuto, že ne vždy dokáže posuzovat věci v nejširších souvislostech, když oproti předchozímu služebnímu hodnocení došlo na straně žalobce opět ke snížení bodového hodnocení tohoto kritéria, neboť v roce 2018 již nebylo strategické myšlení žalobce uplatněno nad rámec požadovaných nároků, což se projevilo zejména opakovaným návrhem, aby Drážní inspekce odepřela provozovateli poskytnutí dokumentu ze spisu šetření, což by vedlo k nesprávnému úřednímu postupu a nedodržování platných předpisů ze strany Drážní inspekce, resp. k porušení zásady zákonnosti. Dále v hodnocení kritéria „*sebereflexe a sebeřízení*“ bylo u žalobce opět konstatováno, že ne vždy v souladu s realitou je schopen provést sebehodnocení, když ne vždy je schopen přijímat kritiku, např. nedodržení termínu, za které je jakožto ředitel odboru odpovědný, občas svaluje na podřízené, umí najít vysvětlení, proč nemohl úkol splnit, nicméně není schopen předem informovat svého představeného o tom, že úkol nebude splněn včas, nýbrž až po uplynutí termínu, případně až na dotaz představeného (např. u předložení návrhu charakteristik služebních míst, návrhu na změnu systematizace, požadavku na změnu služebního předpisu č. 23). Na dotaz představeného, proč při stanovení termínu žalobce nekomunikoval s osobou, jejíž výkon služby daná věc přímo ovlivní, reagoval přehnaně a ihned agresivní rétorikou konstatoval, že jde o útok na jeho osobu. Vzhledem k tomu, že se v některých případech neumí žalobce ztotožnit s rolí ředitele odboru, někdy předpokládá, že plnění určitých úkolů bude

organizovat služební orgán v přímé spolupráci se žalobci podřízeným státním zaměstnancem, případně odmítá používat podpisovou doložku pro svou pozici. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl hodnotitel k závěru, že na rozdíl od předchozích období, nemůže nyní hodnotit sebereflexi žalobce nadprůměrně, ale ani průměrně, neboť k sebereflexi žalobce má občasné výhrady. Tudíž dospěl k závěru, že u žalobce bylo nutno snížit bodové ohodnocení oproti předchozímu období za toto kritérium. Co se týče kritéria hodnocení spočívající ve „*schopnosti vést a organizovat*“, zde opět došlo ke změně v hodnocení činnosti žalobce oproti předchozímu hodnocení. Žalobci bylo vytknuto, že některé úkoly přiděluje i podřízeným, kteří nemají dostatečnou kvalifikaci na jejich splnění, resp. jejich kolegové svým vzděláním a praxí by tyto úkoly zvládli rychleji a v lepší kvalitě, neboť se danou agendou dlouhodobě zabývají (např. personalistka běžně nepřipravuje smlouvy s třetí stranou, proto nemůže odpovídat za jejich soulad s právními předpisy). Navíc zpracovatel pak řeší úkol s tím, komu měl být spis správně přidělen; přičemž žalobce svým jednáním způsobuje to, že jeden úkol řeší dva státní zaměstnanci místo jednoho oprávněného (např. personalista s právníkem místo právníka). S ohledem na tuto skutečnost byl žalobce hodnocen v dané oblasti pouze průměrně, nikoli jako v předchozích obdobích nadprůměrným počtem bodů. Dále byl žalobce hodnocen z hlediska kritéria „*výkonu státní služby*“, a to z hlediska „*správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli*“, kdy co se týče oblasti „*organizování výkonu státní služby a zajištění kvality plněných úkolů*“ hodnotitel konstatoval, že žalobce je téměř vždy samostatný a výsledky práce jsou často kvalitní, v celku má dobře rozvrženy jednotlivé služební úkoly i přehled o tom, jak v práci pokročil. Nicméně individuální cíl z loňského služebního hodnocení žalobce splnil jen částečně, jelikož předložil dosud pouze návrh služebního předpisu týkající se problematiky GDPR, který nebyl dosud vypořádán. Oproti hodnocení žalobce z roku 2017 tak došlo ke snížení bodového hodnocení žalobce, neboť již nelze konstatovat naplnění očekávání vysoko nad nároky kladené na dané služební místo, když ne všechny úkoly žalobce plní včas – občas docházelo ke zdržení odevzdání úkolů, o čemž nadřízeného neinformoval (např. v případě aktualizací služebního předpisu č. 23, předložení návrhu na změny systematizace či charakteristik činnosti), případně sám bez konzultace s kolegy určoval žalobce termíny prací přímo ovlivňující jejich výkon služby (renovace prostor na Těšnově). Ke snížení dřívějšího nadprůměrného hodnocení žalobce došlo také z toho důvodu, že žalobce se nadále odmítal ztotožnit se svou pozicí ředitele Ústředního inspektorátu (podepisuje se zkratkou rsk ve stanoviscích ředitele odboru i na služebním hodnocení jemu podřízených státních zaměstnanců). Z těchto důvodů přistoupil hodnotitel ke snížení bodového hodnocení žalobce z původně vysoce nadprůměrného na pouze nadprůměrný, což odpovídá celkovému výkonu služby žalobce a kvalitě jím plněných úkolů. V dalším kritériu nazvaném „*výběr řešení*“ byl žalobce hodnocen tak, že je ve složitých a komplexních situacích většinou schopen správně identifikovat a navrhnout řešení. Avšak oproti hodnocení z roku 2017 hodnotitel konstatoval, že došlo ke snížení bodového ohodnocení žalobce i v této oblasti, jelikož již nelze konstatovat naplnění očekávání vysoko nad nároky kladené na dané místo, když ne všechna zvolená řešení žalobcem vybraná jsou správná (např. návrh na odmítnutí požadavků provozovatelů k seznámení se s konkrétními dokumenty ve spisu šetření – takové řešení by vedlo k nezákonnému postupu Drážní inspekce). Jelikož ale v některých dalších případech žalobce nabízí inovativní řešení (např. při vypořádání námitek NKÚ), je stále jeho výkon nad rámec požadavků kladených na jeho pozici. Co se týče dodržování služební kázně žalobcem, bylo konstatováno

hodnotitelem, že žalobce nespáchal v hodnoceném období žádné kárné provinění, ani na něj nebyl podán žádný kárný podnět. Taktéž absolvoval úspěšně veškeré vzdělávací akce, již se v hodnoceném období účastnil. V závěru služebního hodnocení bylo uvedeno, že žalobce dosahoval v hodnoceném období ve službě dobré výsledky, výsledek služebního hodnocení byl vyjádřen bodovou klasifikací ve výši 4,4. S ohledem na dosažený výsledek služebního hodnocení bylo doporučeno žalobci snížit osobní příplatek na částku 11 937 Kč. Taktéž bylo konstatováno, že hodnotitel navrhuje žalobce považovat za vynikajícího, všeobecně uznávaného odborníka.

45. Žalobce podal proti služebnímu hodnocení za rok 2018 stížnost dne 26. 9. 2019. Stížnost žalobce byla vyřízena podáním státního tajemníka Ministerstva dopravy ze dne 12. května 2020, č. j.: 4/2019-060-STZ/4, v níž státní tajemník Ministerstva dopravy shledal stížnost žalobce nedůvodnou. Konkrétně státní tajemník Ministerstva dopravy konstatoval, že neshledal žalobcem vytýkané netaktní či neohleduplné jednání hodnotitele, jež by mělo zahrnovat prvek osobního a odborného zneužívání ve vztahu k žalobci. Služební hodnocení ani spisový materiál nedokládá, že by hodnotitel vůči žalobci směřoval projevy slovní agrese, ironizující narážky, zesměšňující ani ponižující poznámky. Státní tajemník Ministerstva dopravy rovněž konstatoval, že hodnotitel v rámci služebního hodnocení ctil zásadu respektovat znalosti a zkušenosti státních zaměstnanců, když vysoce ocenil preciznost, s jakou zpracovává žalobce zprávy z mimořádných událostí a navrhuje navazující kroky. Rovněž tak státní tajemník poukázal na to, že hodnotitel neopomněl, že žalobce v drtivé většině případů odevzdává zadané úkoly řádně a včas. Závěrem konstatoval, že neshledal žádné objektivní skutečnosti, které by dokládaly tvrzení žalobce, že hodnotitel způsobem zpracování služebního hodnocení porušil pravidla etiky státních zaměstnanců. Státní tajemník Ministerstva dopravy dospěl proto k závěru, že snížení bodových klasifikací plnění jednotlivých hodnotících kritérií hodnotitelem je ve služebním hodnocení dostatečně relevantně a konkrétně zdůvodněno, neobsahuje tak žádné závažné nedostatky, jež by vyžadovaly služební hodnocení opětovně přepracovat, tudíž jej považuje za dostatečně zdůvodněné i s ohledem na snížení osobního příplatku žalobce.
46. Na ústním jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 14. 11. 2022, právní zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích.
47. Právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a repliku ze dne 4. 11. 2022 a zopakoval, že pokud byla správním orgánem žalobci vytýkána odborná nezpůsobilost při výkonu funkce, jednalo se toliko o účelová tvrzení, kdy si správní orgány z činnosti žalobce vybraly jen takové úkony, které se jim hodily. Zdůraznil, že ze správních rozhodnutí číší osobní animozita.
48. Žalovaný odmítl žalobcem na ústním jednání uvedená tvrzení s odkazem na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.
49. Soud na ústním jednání zamítl pro nadbytečnost provedení žalobcem navržených důkazů, jimiž prokazoval svá tvrzení o nezákonnosti proběhlých správních řízení týkajících se jmenování výběrové komise pověřené výběrem kandidáta na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce; výběrového řízení na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce; řízení o vyřízení stížnosti žalobce podané proti služebnímu hodnocení žalobce za rok 2018; přezkumné řízení zahájené na podnět žalobce ve věci vyřízení stížnosti žalobce proti služebnímu hodnocení za rok 2018; řízení, jímž byl žalobce převeden na jiné služební místo a byl zařazen do 13. platové třídy; rovněž soud neprovedl

žalobcem navržené důkazy, jimiž prokazoval své tvrzení, že měl být i po vydání služebního hodnocení za rok 2018, tj. v roce 2019 vystaven silně dehonestujícímu jednání ze strany Mgr. Jana Kučery (generálního inspektora Drážní inspekce). Předměty řízení všech shora uvedených správních řízení jsou totiž odlišné od předmětu nyní přezkoumávaného správního řízení, tudíž je soud v tomto řízení není oprávněn přezkoumávat. Taktéž tvrzení žalobce o dehonestujícím jednání namířeném vůči němu se míjí s předmětem nyní posuzované věci.

50. Co se týče listin, jimiž žalobce prokazoval tvrzení, že nebyl řádně seznámen s veškerými podklady pro rozhodnutí ve věci dle § 36 odst. 1, 3 správního řádu, soud je opět pro nadbytečnost k důkazu na ústním jednání neprovedl, jelikož pro posouzení této žalobní námitky má soud za dostatečný obsah správního spisu, jenž byl k soudnímu spisu v dané věci připojen.
51. K návrhům žalobce na provedení důkazu správním spisem či listinami, které jsou součástí správního spisu, soud vysvětlil, že správním spisem ani listinami či podklady v něm založenými se dokazování ve správním soudnictví zásadně neprovádí; přičemž žalobce nespороval obsah těchto listin, pouze z nich dovozoval odlišné právní i skutkové závěry. Taktéž soud k důkazu nečetl žalobcem odkazovaná jednotlivá rozhodnutí správních soudů, jelikož jimi žalobce žádná skutková tvrzení neprokazoval, nýbrž jimi měl v úmyslu podpořit své právní závěry ve věci.

IV.

Posouzení žaloby

52. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
53. Žaloba není důvodná.
54. Soud se nejprve zabýval žalobcovými námitkami, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, čímž znemožnil žalobci uplatnit právo účastníka dle § 36 odst. 1 správního řádu, a následně postupoval také v rozporu s LZPS.
55. Podle § 36 odst. 1 správního řádu *„[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“*
56. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.“*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

57. Smyslem a účelem v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby účastník řízení znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Pokud skutkový stav nedoznal změn, zejména pokud nebyly provedeny důkazy, o nichž žalobce nevěděl, není třeba postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243). Dané ustanovení zároveň není omezeno pouze na řízení před správním orgánem prvního stupně. Jestliže odvolací správní orgán v odvolacím řízení doplní správní spis o další (nové) podklady rozhodnutí, je jeho povinností o tom účastníka řízení zpravit a dát mu možnost vyjádřit se k těmto podkladům (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 As 43/2008 – 235, a ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009 – 80). Správní řád sice tuto povinnost v ustanoveních upravujících průběh odvolacího řízení výslovně stanoví pouze pro případy, kdy odvolací správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnil [viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], tím však není vyloučena aplikace ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu taktéž na případy, kdy odvolací správní orgán rozhoduje o zamítnutí odvolání poté, co si opatřil nové podklady rozhodnutí.
58. Soud zdůrazňuje, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí pouze tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 – 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 – 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 – 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 – 90). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv, žalobce by proto měl konkretizovat podklady, jenž neměl k dispozici před rozhodnutím ve věci, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit žalobou napadené rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 – 78).
59. V nyní posuzované věci žalobce v žalobě pouze obecně uváděl, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož mu bylo znemožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhopvat důkazy, jelikož žalovaný nedoručil žalobci usnesení ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu, kterým by žalobci sdělil, dokdy může činit návrhy, a sdělení, že se žalobce může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V replice k žalobě žalobce tuto námitku blíže rozvedl tak, že v odvolacím spise byl obsažen nový dokument, a to stanovisko prvostupňového správního orgánu k žalobcem podanému odvolání ze dne 1. 1. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/203. Pokud žalobce tvrdí, že mu postupem žalovaného nebylo umožněno vyjádřit se ke stanovisku prvostupňového správního orgánu k jím podanému odvolání, pak soud upozorňuje, že takovéto stanovisko rozhodně není podkladem (důkazním materiálem) pro meritorní rozhodnutí ve věci, nýbrž se jedná o svého druhu (nezávazné) vyjádření správního orgánu, v němž toliko uvádí svůj názor na oprávněnost resp. neoprávněnost podaného odvolání žalobce. Ostatně žalobce ani v tomto případě nikterak nekonkretizoval, jakým způsobem mohlo případné pochybení žalovaného, jenž spatřoval v nemožnosti se seznámit se stanoviskem prvostupňového správního orgánu vypracovaného k jím podanému odvolání, ovlivnit žalobou napadené rozhodnutí.
60. Základním podkladem pro vydání rozhodnutí o platu, resp. o snížení osobního příplatku, bylo služební hodnocení za rok 2018 ze dne 7. 8. 2019, s nímž se žalobce dopodrobna seznámil, jak vyplývá ze správního spisu, tak z tvrzení žalobce. Ze správního spisu rovněž

vyplývá, že skutkový stav v odvolacím řízení nedoznal změn a žalovaný tudíž neprováděl důkazy, o nichž by žalobce nevěděl již z prvostupňového rozhodnutí, žalobci musely být známy veškeré důvody, pro které bylo rozhodnuto o snížení jeho osobního příplatku, již z obsahu rozhodnutí prvního stupně. Navíc žalobce důvody, jakož i podklady, ze kterých prvostupňový správní orgán ve svém odůvodnění vycházel, napadl v odvolání podanému proti rozhodnutí prvního stupně, a za tímto účelem mohl žalobce navrhnout případné důkazy, což však neučinil.

61. Součástí správního spisu vedeného prvostupňovým správním orgánem je i listina ze dne 18. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/9, nazvaná „Oznámení o ukončení dokazování, seznámení s podklady pro rozhodnutí“, z níž jednoznačně vyplývá, že žalobce byl řádně před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí jednak vyrozuměn o tom, že v řízení byly shromážděny podklady, na jejichž základě bude ve věci rozhodnuto, a rovněž tak byl žalobce vyzván, aby se ve stanovené lhůtě ke shromážděným podkladům i ke způsobu jejich opatření vyjádřil, taktéž byl žalobce vyzván k případnému doplnění důkazů ve věci. Jak již uvedeno shora žalovaný správní orgán žádnými novými podklady dokazování ve věci nedoplňoval, nebyl tedy ani povinen žalobce opětovně vyzývat k seznámení se s týmiž podklady. Za dané situace by se tak jednalo ve své podstatě o zcela nadbytečný úkon. Soud tedy naopak shledal, že správní orgány v daném řízení zcela dostály svým zákonem stanoveným procesním povinnostem stanovených v § 36 odst. 1, 3 správního řádu. Nelze tedy legitimně očekávat, jak namítá žalobce, že bude v každém správním řízení bez rozdílu opakovaně vyzýván k seznámení se (se stejnými) podklady v řízení před vydáním rozhodnutí ve věci. Dále soud k námitce žalobce, že žalovaný v řízení neprokázal své tvrzení o tom, že nedoplňoval ve věci důkazy, upozorňuje žalobce, že tzv. negativní skutečnosti se neprokazují; tyto ani z logiky věci totiž „prokázat“ nelze. Nicméně již z textu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé z jakých podkladů ve věci žalovaný při rozhodování vycházel. Taktéž žalobcem uplatněný odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, nelze v dané věci uplatnit, jelikož v něm Nejvyšší správní soud reagoval na pochybení správního orgánu, který nepostupoval v souladu s § 36 odst. 1, 3 správního řádu, avšak soud v nyní posuzované věci takového pochybení neshledal. Pokud žalobce v replice k žalobě vytýká žalovanému, že nebyl seznámen s jeho poznatky z úřední činnosti, soud odkazuje na stranu 5 předposlední odstavce žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zcela jasným a podrobným způsobem tyto poznatky popsal, když uvedl, že jím bylo zjištěno, že stížnost žalobce proti služebnímu hodnocení za rok 2018 byla prošetřena státním tajemníkem Ministerstva dopravy a byla jím vyhodnocena jako nedůvodná. Žalobce v rámci této námítky předeštl svou domněnku, že správní orgány při vydávání rozhodnutí v dané věci postupovaly ve spěchu i za cenu zkrácení jeho práv, protože potřebovaly urychleně toto řízení ukončit, aby mohlo být zahájeno další řízení proti žalobci. Soud k tomuto tvrzení žalobce toliko konstatuje, že se jedná o ryze obecné tvrzení a navíc pro něj nenalezl ani ve správním spise opodstatnění.
62. Soud tedy shledal, že ve správním řízení nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Jelikož žalobce z porušení § 36 odst. 3 správního řádu, resp. z nemožnosti podávat návrhy na doplnění dokazování, dovozoval i nedostatečně zjištěný skutkový stav, pak soud konstatuje, že i tato výtku je nedůvodná; přičemž soud zdůrazňuje, že žalobce ani neuvedl, jaký konkrétní důkaz nemohl v řízení navrhnout.

63. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že se žalovaný opomněl zabývat řadou žalobcových skutkových a právních tvrzení tvořících odvolací námitky ohledně protiprávnosti rozhodnutí o platu a zejména pak protiprávnosti provedeného služebního hodnocení za rok 2018, když se s nimi vypořádal buď povrchně, okrajově a zkratkovitě, nebo se s nimi nevypořádal vůbec. Žalobce poté v žalobě označil jednotlivé odvolací námitky, s nimiž se dle jeho názoru žalovaný nedostatečně v žalobě vypořádal.
64. Soud při posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vycházel z následující právní úpravy:
65. Podle § 68 odst. 3 správního řádu „*[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*“
66. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*“
67. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu „*[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*“
68. Soud připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, nebo je-li rozhodnutí stiženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí. Žádnou z takovýchto zásadních vad však soud v napadeném rozhodnutí neshledal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
69. Soud odkazuje na ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a uvádí, že citované ustanovení s. ř. s. vyjadřuje jednu ze základních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a

kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů.

70. Žalobcová námitka ohledně protiprávnosti rozhodnutí o platu a služebního hodnocení žalobce za rok 2018, tj. že se s ní žalovaný vypořádal buď povrchně, okrajově a zkratkovitě, nebo se s ní nevypořádal vůbec, je předně dle názoru soudu formulována v ryze obecné rovině. Soud konstatuje, že správní orgány ani soudy zde rozhodně nejsou od toho, aby domýšlely, co měl pravděpodobně žalobce na mysli a jaké námitky dle jeho názoru asi nebyly řádně vypořádány. To je v souladu s dispoziční zásadou svěřeno výlučně do rukou žalobce. Z těchto důvodů soud nemohl blíže posoudit tuto námitku, neboť není povinností soudu za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být soud nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta (srovnej s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Nad rámec soud toliko upozorňuje, že žalovaný se jak k rozhodnutí státního tajemníka ministerstva dopravy ze dne 10. 8. 2017, č. j. 4/2017-600-TAJ/25, vyjádřil, a to na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí, taktéž se vyjádřil ke služebnímu hodnocení žalobce za rok 2018, a to na straně 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí.
71. Pokud žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s žalobcovými odvolacími námitkami pod body 4. až 17., když uvedl nepravdivé skutečnosti ohledně odvolání žalobce z místa generálního inspektora Drážní inspekce; nevypořádal se s uváděnou judikaturou; přešel pochybení prvostupňového správního orgánu; nevypořádal se s námitkou zkrácení na realizaci procesních práv; ani nevyvrátil námitku, že v tomto rozhodnutí absentuje odůvodnění, tak k tomu soud uvádí, že s odvolacími námitkami sporujícími průběh a výsledek výběrového řízení na obsazení funkce generálního inspektora Drážní inspekce se žalovaný vypořádal na straně 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud na předmětné vypořádání žalovaným odkazuje a toliko upozorňuje, že zde žalovaný mimo jiné vysvětlil, že se odvolací námitky uplatněné pod body 4. až 17. týkaly plné moci a určení zástupce žalobce, přičemž z žalobcových námitek vyplynulo, že měl úmysl být zastupován svým právním zástupcem na základě plné moci ze dne 31. 8. 2016, jenž byla udělena pouze na zastupování ve všech právních a dalších věcech souvisejících s řízením o odvolání žalobce ze služebního místa generálního inspektora Drážní inspekce, a že z textu plné moci nevyplývala její aplikovatelnost na jiná řízení, a pokud žalobce zamýšlel být zastoupen na základě tzv. prezidiální plné moci, pak podle žalovaného předložená plná moc ze dne 31. 8. 2016 nenaplněovala formální požadavky ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, neboť v ní absentovaly úředně ověřené podpisy. Žalobcem nově doložená plná moc ve správním řízení vztahující se na řízení o platu žalobce ze dne 24. 9. 2019 byla správnímu orgánu doručena dne 26. 9. 2019, podle žalovaného účinky plné moci nastaly okamžikem jejího předložení. Dále k námitce žalobce, v níž nesouhlasil s výše popsáním procesním postupem prvostupňového správního orgánu, soud zdůrazňuje, že žalobce sám potvrdil, že byl o všech správních úkonech informován, když byt nebylo doručeno podání jeho zvolenému zástupci, bylo doručeno jemu osobně. Tímto procesním postupem prvostupňového správního orgánu tak nedošlo ke zkrácení práv žalobce v řízení, neboť žalobce byl o veškerých úkonech informován; soud proto neshledal ani tuto námitku žalobce důvodnou.

72. Dále soud k žalobcem vytýkanému nedostatečně vypořádanému posouzení průběhu výběrového řízení na generálního inspektora Drážní inspekce konstatuje, že žalovaný se i k této otázce vyjádřil, a to na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí, když zdůraznil, že se jednalo o samostatné správní řízení, jež je odlišné od daného řízení, jehož předmětem je rozhodnutí, jímž byl žalobci určen plat, tudíž již nepodléhá přezkumu. Z citovaných pasáží žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho dalších částí, dle názoru soudu vyplývá, že se žalovaný zabýval žalobcovými námitkami uplatněnými pod body 4. až 17., tyto námitky však nebyly shledány důvodnými.
73. Stejně tomu bylo u žalobní námitky, v níž žalobce sporoval, že se žalovaný nevypořádal ani s odvolacími námitkami pod body 19., 20. a 22. Žalobce v nich tvrdil, že se žalovaný zejména nevypořádal se zmatečnými kroky správního orgánu prvního stupně a s poskytnutou lhůtou k vyjádření se k podkladům, kdy žalovaný jen obecně konstatoval, že měl žalobce dostatečnou lhůtu, neozřejmil přitom, co považuje za přiměřenou lhůtu. Soud k tomuto uvádí, že se uvedenými odvolacími námitkami žalovaný zabýval na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde mimo jiné zopakoval, že nová plná moc vztahující se na řízení o platu žalobce ze dne 24. 9. 2019 byla správnímu orgánu doručena dne 26. 9. 2019, podle žalovaného účinky plné moci nastaly okamžikem jejího předložení a prvostupňový správní orgán tak nemohl komunikovat s nikým jiným, než s žalobcem. K námitce vztahující se k bodu 22. odvolání žalovaný sdělil, že měl žalobce stanovenou přiměřenou lhůtu pro využití práva k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný se snažil zabránit průtahům v řízení, které způsoboval žalobce tím, že si vyžadoval delší lhůtu k vyjádření. Z citovaných pasáží napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho dalších částí, dle soudu vyplývá, že se žalovaný zabýval také žalobcovými námitkami pod body 19., 20. a 22. odvolání, tyto námitky však neshledal důvodnými. Soud jen k opět ryze obecně formulované námitce žalobce, že žalovaný bez dalšího jen konstatoval, že žalobci byla dána dostatečná lhůta, a ani neozřejmil, co považuje za přiměřenou lhůtu, zdůrazňuje, že žalobce sám netvrdil, že by poskytnutá lhůta nebyla natolik dlouhá, aby jí nemohl řádně vyhovět.
74. Žalobce dále namítal, že se žalovaný chybně vypořádal s odvolacími námitkami pod body 24. a 25., jelikož nevysvětlil důvod převážení veřejného zájmu na snížení platu žalobce a závěry žalovaného jsou navíc v rozporu s původním rozhodnutím ve věci, čímž porušil zásadu legitimního očekávání. Soud k tomu uvádí, že se uvedenými odvolacími námitkami žalovaný zabýval na stranách 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde mimo jiné uvedl, že žalobci nebylo odepráno právo na plat či platový postup, byl mu pouze nově stanoven plat odpovídající limitům stanoveným zákonem o státní službě a nařízení vlády. Žalovaný také uvedl, že rozhodnutí o snížení osobního příplatku je závislé právě na služebním hodnocení, které bylo přezkoumáno na základě stížnosti žalobce, přičemž stížnost byla shledána jako nedůvodná a služební hodnocení bez závažných nedostatků. Z citovaných pasáží napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho dalších částí, dle soudu taktéž vyplývá, že se žalovaný zabýval žalobcovými námitkami pod body 24. a 25. odvolání, tyto námitky však neshledal důvodnými.
75. Stejně tak se žalovaný zabýval žalobcovými odvolacími námitkami pod body 27. a 29., a to na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud nemůže přisvědčit žalobci ohledně námitky pod bodem 29. odvolání, že by žalovaný jen opakoval odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, či se s námitkami vypořádal pouze konstatováním, že se s argumenty neztotožňuje, aniž by uvedl své úvahy a důvody pro rozhodnutí. Žalovaný naopak

výslovně odůvodnil své rozhodnutí, když uvedl, že vydání rozhodnutí o platu není podmíněno vyřízením případné stížnosti proti služebnímu hodnocení, neboť podání stížnosti proti služebnímu hodnocení a vydání rozhodnutí o platu v návaznosti na služební hodnocení jsou dva odlišné instituty.

76. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nevyvrátil jeho odvolací námitky pod body 30. až 32., jelikož své rozhodnutí stavěl na nesprávných úvahách orgánu prvního stupně, pak k tomu soud uvádí toliko to, že nesouhlas žalobce s argumentací žalovaného nemůže založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí; a že žalovaný se s předmětnými námitkami vypořádal na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí.
77. Soud nesouhlasí ani s žalobcovou námitkou, že se žalovaný náležitě nevypořádal s odvolacími námitkami pod body 33. a 34., týkající se nesprávného stanovení platové třídy a v návaznosti na to také osobního příplatku, jelikož pouze autoritativně konstatoval, že to tak je, protože to tak schválila vláda. Žalovaný se s uvedenými odvolacími námitkami zabýval na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že žalobce směřoval své námitky proti zařazení do platové třídy, ačkoli odvoláním napadl rozhodnutí o platu vydané v návaznosti na služební hodnocení za rok 2018. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dle soudu navíc rozvedl své úvahy, když uvedl, že žalobce zastával služební místo ředitele Ústředního inspektorátu Drážní inspekce se zařazením do 13. platové třídy, a to na základě systematizace, jenž vychází ze závazných pravidel pro organizace služebních úřadů schvalovaných Vládou ČR. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval žalobcovými odvolacími námitkami pod body 33. a 34., když ani tyto námitky neshledal důvodnými.
78. Co se týká žalobcových námitek, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami pod body 18., 21., 23., 26. a 28., podotýká soud, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28). Uvedené nastalo u posuzovaných odvolacích námitkách pod body 18., 21., 23., 26. a 28., kdy žalovaný sice konkrétně nereagoval na každé dílčí tvrzení žalobce, v souhrnu však obsah těchto námitek vypořádal na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Nadto soud uvádí, že sice žalobce tvrdí, že se žalovaný vůbec nevypořádal s námitkou v bodě 26., avšak žalovaný se s uvedenou argumentací výslovně vypořádal na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že odvolání ohledně porušení služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13/2015, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců, bylo posuzováno při přezkoumávání stížnosti žalobce proti služebnímu hodnocení za rok 2018, přičemž nebyly shledány žádné objektivní skutečnosti dokládající porušení etických pravidel ze strany služebního orgánu. Z citovaných pasáží napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho dalších částí, dle soudu vyplývá, že se žalovaný zabýval také žalobcovými námitkami v bodech 18., 21., 23., 26. a 28. odvolání se závěrem, že ani tyto námitky nejsou důvodnými.
79. Žalobce v replice k žalobě námitku nepřezkoumatelnosti rozšířil i na absenci vypořádání se s otázkou příslušnosti prvostupňového správního rozhodnutí. Soud však poukazuje na stranu 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný právě s touto námitkou vypořádal, když dopěl k závěru, že generální inspektor Drážní inspekce byl dle § 10 odst. 1

písm. f) zákona o státní službě příslušným k vydání prvostupňového správního rozhodnutí.

80. Soud k námitkám žalobce, jimiž požadoval zcela vyčerpávající odůvodnění ze strany žalovaného i nad rámec odvolacích námitek atp. dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
81. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel výlučně ze služebního hodnocení žalobce za rok 2018, které ovšem není bezvadné, není řádně podloženo a odůvodněno. Žalobce namítal, že služební hodnocení žalobce za rok 2018 bylo vydáno v rozporu s vnitřním předpisem Drážní inspekce č. 16 „Služební hodnocení státních zaměstnanců“ a se zákonem o státní službě. S těmito námitkami souvisí další námitky ohledně samotného služebního hodnocení žalobce za rok 2018 a vyřízení stížnosti žalobce. Žalobce namítal, že služební hodnocení žalobce za rok 2018 bylo i vnitřně rozporné a žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.
82. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
83. Podle § 149 odst. 1 zákona o státní službě „[s]tátnímu zaměstnanci lze osobní příplatek přiznat, zvýšit, snížit nebo odejmout v závislosti na výsledku jeho služebního hodnocení“
84. Podle § 155 odst. 3 služebního zákona „[s]lužební hodnocení státního zaměstnance zahrnuje hodnocení a) znalostí a dovedností; b) výkonu služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli; c) dodržování služební kázně; d) výsledků vzdělávání“.
85. Podle § 155 odst. 4 služebního zákona „[s]lužební hodnocení musí obsahovat závěr o tom, zda státní zaměstnanec dosahoval ve službě a) vynikající výsledky; b) dobré výsledky; c) dostačující výsledky, nebo; d) nevyhovující výsledky“.
86. Podle § 155 odst. 5 služebního zákona „[s]lužební hodnocení dále obsahuje stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj státního zaměstnance.“
87. Podle § 155 odst. 5 služebního zákona „[s]tátnímu zaměstnanci se vydá stejnopis služebního hodnocení.“
88. Z výše uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že o snížení osobního příplatku státního zaměstnance je možné rozhodnout pouze v závislosti na výsledku jeho služebního hodnocení; přičemž předmětem hodnocení jsou znalosti a dovednosti, výkon služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli, dodržování služební kázně a výsledky vzdělávání. Podrobnosti provádění a metodika služebního hodnocení jsou pak obsaženy v prováděcím nařízení vlády č. 134/2015 Sb., o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě výsledku služebního

hodnocení na osobní příplatek státního zaměstnance (dále jen nařízení vlády) a ve služebním předpise náměstka ministra vnitra pro státní službu. V návaznosti na vyhodnocení jednotlivých hodnotících kritérií obsahuje služební hodnocení konečný hodnotící závěr, který může znít, že státní zaměstnanec ve službě dosahoval vynikajících výsledků, dobrých výsledků, dostačujících výsledků, nebo nevyhovujících výsledků. Na konečný hodnotící závěr navazuje mimo jiné doporučení ve vztahu k osobnímu příplatku státního zaměstnance.

89. Z důvodové zprávy k zákonu o státní službě a z komentářové literatury se podává, že služební hodnocení je jedním z instrumentů, které má přispět k profesionalizaci státní služby a vysoké odborné úrovni státních zaměstnanců napříč státní službou. Při hodnocení státního zaměstnance musí být dbáno základních principů, kterými jsou objektivnost, nestrannost, spravedlivost, předvídatelnost a přezkoumatelnost. Hodnotitel musí hodnotit pouze právními a služebními předpisy předepsaná kritéria, pro hodnocení nemohou mít význam osobní sympatie a antipatie ve vztahu hodnotitele a hodnoceného. Hodnotitel musí hodnotit tak, aby mezi státními zaměstnanci nedocházelo k nedůvodným rozdílům, ať již co do výsledku služebního hodnocení, či co do permanence (četnosti) služebních hodnocení atp.
90. Kvůli zajištění přezkoumatelnosti a pro sestavení služebního hodnocení musí hodnotitel disponovat podklady, o které bude hodnocení opírat, za celé hodnocené období; hodnotitel musí vycházet ze zjištěného stavu, který vychází z konkrétních podkladů (nedostatek podkladů pro služební hodnocení, zejména jde-li o vytýkané nedostatky, může být důvodem pro vyhovění námítce proti služebnímu hodnocení, když při nedostatku podkladů může být služební hodnocení shledáno nepřezkoumatelným). Podklady pro služební hodnocení se zařazují do osobního spisu státního zaměstnance (§ 153 odst. 1 zákona o státní službě). Bodové a slovní hodnocení musí být v souladu, musí vycházet z podkladů služebního hodnocení a musí být individualizované (nelze použít obecné formule, které nekonkretizují jednotlivé aspekty hodnocení); nesoulad bodového a slovního hodnocení, resp. obecná floskule v rámci hodnocení činí hodnocení nepřezkoumatelným, resp. nesrozumitelným.
91. Optikou výše uvedeného soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí a stěžejní služební hodnocení žalobce za rok 2018, jenž bylo podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řídil shora přdestřenými zásadami a kritérii.
92. Pokud jde o námítce bezprostředně směřující proti závěrům vyjádřeným ve služebním hodnocení žalobce za rok 2018, soud v první řadě zdůrazňuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo soudem zjištěno, že by závěry žalovaného nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž žalovaný dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Námítce směřované žalobcem proti stěžejnímu služebnímu hodnocení žalobce za rok 2018 tak soud neshledal důvodnými.

93. Soud zdůrazňuje, že není oprávněn při přezkumné činnosti nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci, jímž nepochybně služební hodnocení státního zaměstnance je, a zaměnit správní uvážení uvážením soudním. Soud musí naopak posoudit, zda se správní orgány v napadeném rozhodnutí, resp. ve služebním hodnocení, dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistily skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srovnej s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2022, č. j. 11 Ad 18/2021-41).
94. Soud předně posuzoval, zdali služební hodnocení žalobce za rok 2018 vykazuje veškeré zákonem požadované náležitosti. Přičemž zjistil, že služební hodnocení žalobce za rok 2018 ze dne 7. 8. 2019 veškeré v § 155 odst. 3, 4 služebního zákona stanovené obligatorní náležitosti obsahuje, jelikož jsou v něm zhodnoceny (a) znalosti a dovednosti žalobce (viz část hodnocení označené A, bod I. pasáže A, B), konkrétně byl žalobce co do „*znalosti právních předpisů, stanovených postupů, nároků a pravidel potřebných pro výkon státní služby*“ hodnocen tak, že byt projevuje znalosti určeného rozsahu právních předpisů, stanovených postupů, nároků a pravidel potřebných pro výkon státní služby, které v kontextu využívá i v praxi, přesto se u něj v roce 2018 vyskytly případy, které dokládají, že právní předpisy a pravidla neaplikuje vždy vysoko nad rámec nároků kladených na pozici ředitele; tyto konkrétní vady hodnotitel demonstroval příkladem, kdy žalobce argumentoval Směrnicí 2004/49/ES v právní analýze, která v části, v níž ji k analýze používal, nebyla implementována do národní legislativy, tudíž ji nebylo možno použít; taktéž odkázal na žalobcovo opakované prosazování nesprávného právního názoru, že provozovatel dráhy nebo drážní dopravy nemá právo nahlížet do spisu ani z něj požadovat dokumenty, aniž by tato právní úvaha měla oporu v české právní úpravě; dále poukázal na nesprávný názor žalobce, že z nezávislosti šetření vyplývá, že provozovatel nemá právo zjišťovat, jaké podklady Drážní inspekce pro šetření použila, a taktéž upozornil na žalobcovu nesprávnou argumentaci praxí běžnou v zahraničí, tedy v jiném právním prostředí; a co se týče oblasti žalobcových „*dovedností*“, byl v rámci daného kritéria samostatně posouzen jak jeho „(1.1.) *písemný a ústní projev, tak (2.2.) schopnost týmové spolupráce, (3.3.) tvůrčí schopnosti a (3.4.) strategické myšlení, (4.) sebereflexe a sebeřízení, (5.) přesnost, pečlivost a smysl pro detail, 8.1. schopnost vést a organizovat*“; kdy u žalobce v oblastech pod body 1.1., 2.2., 3.3., 5. nebyly hodnotitelem shledány žádné nedostatky, naopak bylo zde akcentováno žalobcovo jasné a srozumitelné vyjadřování, originální myšlení, inovativní způsoby řešení či postupy při plnění pracovních povinností atp., naopak v oblastech pod body 3.4., 4., 8.1. byly hodnotitelem zjištěny nedostatky, které byly v textu služebního hodnocení opět specifikovány uvedením konkrétních příkladů žalobcových pochybení v pracovní činnosti, např. hodnotitel konstatoval, že žalobce není vždy v souladu s realitou schopen provést sebehodnocení, když ne vždy je schopen přijímat kritiku, což bylo demonstrováno poukazem na nedodržení termínu, za což byl z pozice ředitele odboru odpovědný on, rovněž bylo k tíži žalobce posouzeno, že občas svaluje toto své pochybení na podřízené, tedy umí najít vysvětlení, proč nemohl úkol splnit, nicméně není schopen předem informovat svého představeného o tom, že úkol nebude splněn včas, nýbrž až po uplynutí termínu, případně až na dotaz představeného, což bylo podepřeno konkrétním výčtem vytýkaných jednání, a to např. u předložení návrhu charakteristik služebních míst, návrhu na změnu systematizace, požadavku na změnu služebního předpisu č. 23, kdy na dotaz představeného, proč při stanovení termínu žalobce nekomunikoval s osobou, jejíž výkon

služby daná věc přímo ovlivní, reagoval přehnaně a ihned agresivní rétorikou konstatoval, že jde o útok na jeho osobu; dále hodnotitel upozornil, že se v některých případech se neumí žalobce ztotožnit s rolí ředitele odboru, někdy předpokládá, že plnění určitých úkolů bude organizovat služební orgán v přímé spolupráci se žalobci podřízeným státním zaměstnancem, případně odmítá používat podpisovou doložku pro svou pozici; v případě posuzovaného kritéria pod bodem 8.1. hodnotitel uvedl, že i zde došlo ke změně v hodnocení činnosti žalobce oproti předchozímu hodnocení a žalobci vytknul, že některé úkoly přiděluje i podřízeným, kteří nemají dostatečnou kvalifikaci na jejich splnění, resp. jejich kolegové svým vzděláním a praxí by tyto úkoly zvládli rychleji a v lepší kvalitě, neboť se danou agendou dlouhodobě zabývají (např. personalistka běžně nepřipravuje smlouvy s třetí stranou, proto nemůže odpovídat za jejich soulad s právními předpisy), čímž žalobce způsobuje to, že jeden úkol řeší dva státní zaměstnanci místo jednoho oprávněného (např. personalista s právníkem místo právníka).

95. Taktéž byla hodnotitelem posouzena oblast (b) výkonu služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli (viz část hodnocení označené II.), kde byly posouzení podrobeny kategorie „(1.3.) *organizování výkonu státní služby a zajištění kvality plnění úkolů*, (2.2.) *výběr řešení*“, kdy v případě první hodnocené kategorie hodnotitel konstatoval, že žalobce je téměř vždy samostatný a výsledky práce jsou často kvalitní, v celku má dobře rozvrženy jednotlivé služební úkoly i přehled o tom, jak v práci pokročil; nicméně negativně posoudil to, že individuální cíl z loňského služebního hodnocení žalobce splnil jen částečně, jelikož předložil dosud pouze návrh služebního předpisu týkající se problematiky GDPR, který nebyl vypořádán, proto shrnul, že u žalobce za hodnocené období neshledal naplnění očekávání vysoko nad nároky kladené na dané služební místo, když ne všechny úkoly žalobce plní včas – občas docházelo ke zdržení odevzdání úkolů, o čemž nadřízeného neinformoval (např. v případě aktualizací služebního předpisu č. 23, předložení návrhu na změny systematizace či charakteristik činností), případně sám bez konzultace s kolegy určoval žalobce termíny prací přímo ovlivňující jejich výkon služby (renovace prostor na Těšnově). Taktéž k tíži žalobce přihlédl k tomu, že žalobce se nadále odmítal ztotožnit se svou pozicí ředitele Ústředního inspektorátu (podepisoval se zkratkou rsk ve stanoviscích ředitele odboru i na služebním hodnocení jemu podřízených státních zaměstnanců); v dalším kritériu nazvaném „*výběr řešení*“ byl žalobce hodnocen tak, že je ve složitých a komplexních situacích většinou schopen správně identifikovat a navrhnout řešení. Avšak oproti hodnocení z roku 2017 hodnotitel upozornil, že opět na straně žalobce neshledal naplnění očekávání vysoko nad nároky kladené na dané místo, když ne všechna zvolená řešení žalobcem vybraná byla správná (např. návrh na odmítnutí požadavků provozovatelů k seznámení se s konkrétními dokumenty ve spisu šetření – takové řešení by vedlo k nezákonnému postupu Drážní inspekce). Jelikož ale v některých dalších případech žalobce nabízí inovativní řešení (např. při vypořádání námitek NKÚ), byl jeho pracovní výkon posouzen nad rámec požadavků kladených na jeho pozici.
96. Ve služebním hodnocení žalobce za rok 2018 byla posouzena i (c) oblast (označená III.) „*dodržování služební kázně*“, kde bylo konstatováno hodnotitelem, že žalobce nespáchal v hodnoceném období žádné kárné provinění, ani na něj nebyl podán žádný kárný podnět.
97. Taktéž součástí služebního hodnocení bylo kritérium (d) pod názvem výsledky vzdělávání (pod bodem IV.), v němž bylo pozitivně posouzeno, že žalobce absolvoval úspěšně veškeré vzdělávací akce, již se v hodnoceném období účastnil.

98. Pod označením B. bylo ve služebním hodnocení žalobce za rok 208 posouzeno i kritérium „*stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj zaměstnance*“, kde bylo konstatováno, že žalobce absolvoval úspěšně veškeré potřebné vzdělávací akce k dalšímu odbornému rozvoji a byl zavázán ke splnění určitých úkolů.
99. V závěru služebního hodnocení žalobce za rok 2018 bylo uvedeno, že žalobce dosahoval v hodnoceném období ve službě dobré výsledky, výsledek služebního hodnocení byl vyjádřen bodovou klasifikací ve výši 4,4. A proto s ohledem na dosažený výsledek služebního hodnocení bylo doporučeno žalobci snížit osobní příplatek na částku 11 937 Kč. Taktéž bylo konstatováno, že hodnotitel navrhuje žalobce považovat za vynikajícího, všeobecně uznávaného odborníka
100. S ohledem na shora uvedené je zcela zřejmé, že z obsahu služebního hodnocení žalobce za rok 2018 jednoznačně a zcela srozumitelně vyplývají správní úvahy hodnotitele, proč (na základě jakých konkrétních jednání žalobce) dospěl k názoru, že žalobce oproti předchozímu hodnocenému období dosahoval horších pracovních výsledků, což se promítlo do závěru hodnocení (žalobce již dosáhl jen dobrých výsledků) a z čehož logicky pramenilo i snížení bodového ohodnocení žalobce. Soud zároveň zdůrazňuje, že hodnotitel měl k dispozici listinné podklady, z nichž při vypracovávání služebního hodnocení čerpal a z nichž jednotlivá vytýkaná pochybení žalobce vyplývají. Soud na tomto místě konkrétně poukazuje zejména na závěrečné zprávy o výsledcích šetření mimořádných událostí z odjezdu vlaků z železniční stanice Česká Třebová a v železniční stanici Praha - Vršovice; na emailovou korespondenci za rok 2018, z níž vyplývají jak urgencye ke splnění žalobci zadaných úkolů v roce 2018, tak reakce žalobce, jenž označuje třetí osobu, kterou sám pověřil zpracováním úkolu, za odpovědnou z prodlení; taktéž z těchto emailových zpráv i písemných sdělení žalobce vyplývá, že žalobce při podepisování používá vytýkanou podpisovou doložku. Soud dále konstatuje, že ověřil, že z předložených náhledů spisů Drážní inspekce vyplývají skutečnosti žalobci v hodnocení vytýkané (z kopií elektronicky vedených spisů je zřetelně čitelná komunikace jednotlivých osob, tj. i žalobce, v konkrétních řízeních jako v případě návrhu charakteristik služebních míst, návrhu na změnu systematizace, požadavku na změnu služebního předpisu č. 23), nebylo tudíž pro dané soudní řízení zapotřebí, aby soud prostudoval úplné znění daných spisových materiálů. Soud má tímto za vyvrácenou námitku žalobce, že služební hodnocení bylo zmanipulované, taktéž soud v textu služebního hodnocení nezaznamenal jakkoli zkreslená tvrzení ani toliko jednostranné hodnocení zjištěných skutečností k tíži žalobce. Naopak soud jej shledává za vyvážené, kdy hodnotitel rozhodně nepřehlédl ani pozitivní pracovní výsledky, schopnosti a znalosti žalobce, které následně i ohodnotil plným bodovým skóre (např. v oblasti výsledky vzdělávání, dodržování služební kázně). Tvrzení žalobce, že se nejprve mělo přistoupit k vypracování služebního hodnocení a pak se měly teprve dohledávat k němu podklady, se soudu jeví ve světle shora uvedených zjištění jako ryze účelová a spekulativní. Na strohý poukaz žalobce na tvrzení uvedená v podnětu k přezkumu soud nebude reflektovat, jelikož soud zásadně vypořádává toliko námitky výslovně obsažené v žalobě (či rozhojněné v replice žalobce).
101. K námitkám žalobce, v nichž sporoval odbornou i osobní způsobilost osoby hodnotitele k vypracování služebního hodnocení, soud podotýká, že hodnocení učinil k tomu oprávněný služební orgán, a to generální inspektor Drážní inspekce. Soud ve správním spise nezjistil, že by byla proti osobě hodnotitele podána námitka podjatosti ze strany žalobce, což ani žalobce netvrdil, tudíž má soud i tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

K výtkám žalobce, že osoba zastávající funkci generálního inspektora Drážní inspekce vzešla z nezákonného výběrového řízení, soud odkazuje na níže provedené posouzení námitek žalobce směřujících proti výběrovému řízení. A pokud žalobce měl za to, že hodnotitel při vypracování jeho služebního hodnocení postupoval odlišně v případě jiných služebních zaměstnanců, zůstala daná výtka jen v ryze obecné rovině, aniž by byla žalobce řádně konkretizována poukazem na tato jiná služební hodnocení; tudíž ji soud není schopen přezkoumat.

102. Na tomto místě má soud za potřebné upozornit na to, že žalobce ve správním řízení využil veškerých zákonem stanovených opravných prostředků, jimiž lze proti služebnímu hodnocení brojit. Žalobce proti služebnímu hodnocení podal i stížnost ze dne 26. 9. 2019, která byla shledána nedůvodnou podáním státního tajemníka Ministerstva dopravy ze dne 12. května 2020, č. j.: 4/2019-060-STZ/4, s tím, že napadené služební hodnocení bylo shledáno dostatečně zdůvodněné a neobsahující takové nedostatky, které by vyžadovaly jeho přepracování (včetně rozhodnutí o osobním příplatku). Soud zdůrazňuje, že správní řízení o stížnosti žalobce představuje samostatné správní řízení odlišné od nyní posuzovaného řízení ve věci žalobce, proto soud není oprávněn se zabývat žalobcovými námitkami, jimiž napadal průběh tohoto řízení i nesprávné vypořádání a nezákonnost rozhodnutí, jímž byla jeho stížnost vyřízena.
103. Soud konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal jak s právními, tak se skutkovými námitkami žalobce, a že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný služební hodnocení žalobce posuzoval v souladu se zákonem (viz strana 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud dodává, že smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního orgánu není polemika s odlišným právním názorem účastníka řízení, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů.
104. Dále k námitkám žalobce, jimiž sporoval snížení svého osobního příplatku s ohledem na nesprávné zařazení do 13. platové třídy soud poukazuje na rozhodnutí státního tajemníka ministerstva dopravy ze dne 10. 8. 2017, č. j. 4/2017-600-TAJ/25, jímž byl žalobce s účinností ode dne 1. 9. 2017 právě do 13. platové třídy zařazen. Správní orgány v nyní posuzované věci z předmětného rozhodnutí platného při výpočtu osobního příspěvku správně vycházely. Skutečnost, že žalobce se svým zařazením do dané platové třídy nesouhlasil, tudíž nemůže mít žádný vliv na vypočtenou výši osobního příspěvku v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud navíc poznamenává, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 4. 2021, č. j. 5 Ad 3/2018 – 93, zamítl jako nedůvodnou žalobu, již žalobce brojil právě proti rozhodnutí správních orgánů, jímž byl do 13. platové třídy zařazen. Dle soudu se žalovaný v dostatečné míře na stranách 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí věnoval tomu, jak byl určen plat žalobce po vydání služebního hodnocení za rok 2018. Taktéž již prvostupňový správní orgán v odůvodnění řádně odkázal na to, že: „*služební hodnocení obsahovalo závěr, že žalobce dosahoval za rok 2018 dobrých výsledků s bodovou klasifikací 4,4. Vzhledem k tomu, že ve službě za rok 2018 dosahoval žalobce dobrých výsledků, byl mu v návaznosti na hodnocení snížen osobní příplatek o 30 % platového tarifu nejvyššího platového stupně, a to s účinností od 1. 10. 2019. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že se jedná o nejvyšší možnou přiznanou výši, jelikož podle § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády nesmí mít zaměstnanec dosahující dobrých výsledků osobní příplatek vyšší než 30 % platového tarifu nejvyššího platového stupně v souladu se zásadou rovnosti v odměňování.*“ Žalovaný se s tímto odůvodněním prvostupňového správního orgánu ztotožnil a dodal, že

v závislosti na výsledek služebního hodnocení za rok 2018 musel být v souladu s právními předpisy snížen žalobcův osobní příplatek; přičemž tímto zákonem stanoveným postupem nemohlo dojít ani k odeprání práva žalobce na plat ani na spravedlivou odměnu.

105. Soud shrnuje, že v daném řízení nebylo namístě, aby žalovaný blíže přezkoumával (předchozí, samostatné a pravomocné; nad to i soudem přezkoumané) rozhodnutí o zařazení žalobce do 13. platové třídy, jak žalobce požadoval, neboť předmětem tohoto řízení bylo (jiné) rozhodnutí, jímž byl žalobci mj. snížen osobní příplatek.
106. Soud na závěr žalobní námitky nepřezkoumatelnosti připomíná, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28). Uvedené nastalo v nyní posuzované věci, kdy žalovaný sice konkrétně nereagoval na každé jednotlivé tvrzení žalobce, v souhrnu však námitky nezákonnosti rozhodnutí o platu a nezákonnosti služebního hodnocení žalobce za rok 2018 dostatečně vypořádal a přdestřel důvody, pro které je neshledal důvodnými. Žalovaný také dostatečně osvětlil, z jakého důvodu byl žalobci snížen osobní příplatek.
107. Soud tedy shrnuje, že shledal žalobou napadené rozhodnutí za srozumitelné, výrok rozhodnutí odpovídá jeho odůvodnění, není vnitřně rozporné a je z něj patrné, jakým způsobem bylo o odvolání žalobce rozhodnuto. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž dostatečně vypořádal námitky žalobce uplatněné v odvolacím řízení. Otázku přezkoumatelnosti je třeba vždy hodnotit v závislosti na vzájemné provázanosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40 *„Správní řád samozřejmě nevylučuje, aby správní orgán v řízení o řádném opravném prostředku doplňoval prvostupňové rozhodnutí o další úvahy, či vyjasňoval již zjištěný skutkový stav obstaráním dalších důkazů. Jak plyne z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, odvolací orgán je oprávněn prvostupňové rozhodnutí doplňovat o další důvody, či je změnit, a to jak co do odůvodnění, tak do výroku. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů totiž tvoří jeden celek; proto může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 47).“* S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí žalobcem vytýkanými vadami.
108. K žalobní námitce nesprávného posouzení věcné nepřislušnosti služebního orgánu k vydání prvostupňového rozhodnutí soud uvádí následující.
109. Podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je služebním orgánem vedoucí služebního úřadu nebo státní tajemník vůči ostatním státním zaměstnancům. Drážní inspekce je správní úřad s celostátní působností, který se člení na ústřední inspektorát a územní inspektoráty a v jehož čele stojí generální inspektor (viz § 53a zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o dráhách“). Služebním orgánem Drážní inspekce je tedy ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o státní službě generální inspektor, který je oprávněn rozhodovat ve věcech služebního poměru (§ 10 odst. 2 zákona o státní službě).

110. V dané věci rozhodoval v prvním stupni generální inspektor Drážní inspekce, tedy rozhodoval věcně příslušný služební orgán. Jestliže žalobce zpochybňuje zákonnost jmenování generálního inspektora Drážní inspekce, tak tyto námitky nemohou mít jakýkoli vliv na hodnocení zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí. Soud se zcela shoduje se správními orgány, že výběrové řízení na místo generálního inspektora Drážní inspekce, v němž byl vybrán současný generální inspektor, představuje samostatné správní řízení odlišné od nyní posuzovaného řízení ve věci žalobce.
111. V nyní posuzovaném řízení tedy nelze přezkoumat zákonnost procesu jmenování současného generálního inspektora Drážní inspekce a ani soud nemůže tyto okolnosti brát v úvahu. Platí totiž presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, tj. rozhodnutí vydaných v oblasti veřejné správy, a takto je nezbytné na současného generálního inspektora Drážní inspekce hledět jako na řádně jmenovaného. Jelikož dokud není rozhodnuto o opaku, je nezbytné považovat jmenování aktuálně ustanoveného generálního inspektora Drážní inspekce za platné. A i pokud by celé výběrové řízení (od jmenování jednotlivých členů výběrové komise až po zvolení generálního inspektora) a jmenování osoby, která byla výběrovým řízením vybrána na toto služební místo, bylo nicotné (aniž by však soud uvedené jakkoli hodnotil), stále by platilo zde uvedené, neboť o nicotnosti jeho jmenování by muselo být nejprve pravomocně rozhodnuto příslušnými orgány, což se nestalo. Potud tedy argumenty žalobce zůstávají jeho domněnkami, které však nemohou mít jakýkoli vliv na posouzení zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, č. j. 14 Ad 12/2020 -31). Na uvedeném ničeho nemění ani tvrzení žalobce, že bylo zahájeno šetření vyšetřovatelkou sekce pro státní službu Ministerstva vnitra, jelikož jak shora uvedeno ke zrušení jmenování současného generálního inspektora Drážní inspekce nedošlo.
112. Závěrem soud k žalobním námitkám, v nichž žalobce pouze v obecné rovině správním orgánům vytýká nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nesprávné právní posouzení věci, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neobjektivní a nespravedlivý přístup k posouzení předmětu řízení, vykonstruování negativního služebního hodnocení, šikanózní přístup k žalobci atp., uvádí, že na obecné námitky nemůže konkrétně reagovat. Podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, tj. s námitkami konkrétního porušení právních předpisů či konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 – 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 37). Když však sám žalobce ponechá své žalobní námitky v obecné rovině, soud se s nimi může vypořádat právě v míře odpovídající její obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128). Soud proto pouze uvádí, že obecné námitky žalobce o nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, nesprávném právním posouzení a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci neshledal jako opodstatněné. Zároveň soud neshledal, že by správní orgány rozhodly v rozporu s dotčenými právními předpisy, ustálenou judikaturou či že by překročily meze správního uvážení; ani že by se vůči žalobci projevovaly šikanózním či jinak negativně zatíženým přístupem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

113. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
114. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopadu 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.